

LOSSE NUMMERS 15 CENT

9^E JAARG. N^O 27 — 18 SEPTEMBER 1931

ZEEUWSCHE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 50540 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

HET ZEEUWSCHE LANDSCHAP

Poldergezicht op Tholen.

We hebben dezen herfst veel mooie plekjes gezocht, stille plekjes met veel boomen, met prachtige kleurcontrasten en geheimzinnige spiegelingen in het water (onder Souburg).

Als de Herfst nadert...

Ze hangen weer in de lucht, de zilveren herfstdraden. Je kunt geen smal weggetje meer doorloopen, of je voelt een naargeestig gekriebel in je gezicht, alsof er 'een spin over je huid trippelt. Voortekenen van den herfst. De zomer is voorbij.

Reeds lang begonnen de bladeren van kleur te verschieten; enkele onrustige elementen vielen al af en dwarrelden neer op den vochtigen grond. Nog bloeien de zonnebloemen en de herfstasters, maar het zal niet lang meer duren of de tuinen zijn leeg, en de boomen kaal.

En dan te denken, dat het ditmaal een herfst is, waaraan geen zomer voorafging! Want een zomer, een tijd van warmte en bloemenweelde, hebben we dit jaar niet gehad. 't Was zelfs zoo ernstig, dat de boeren niet meer mopperden, en als ze daarmee ophouden, dan beteekent dat niet veel goeds!

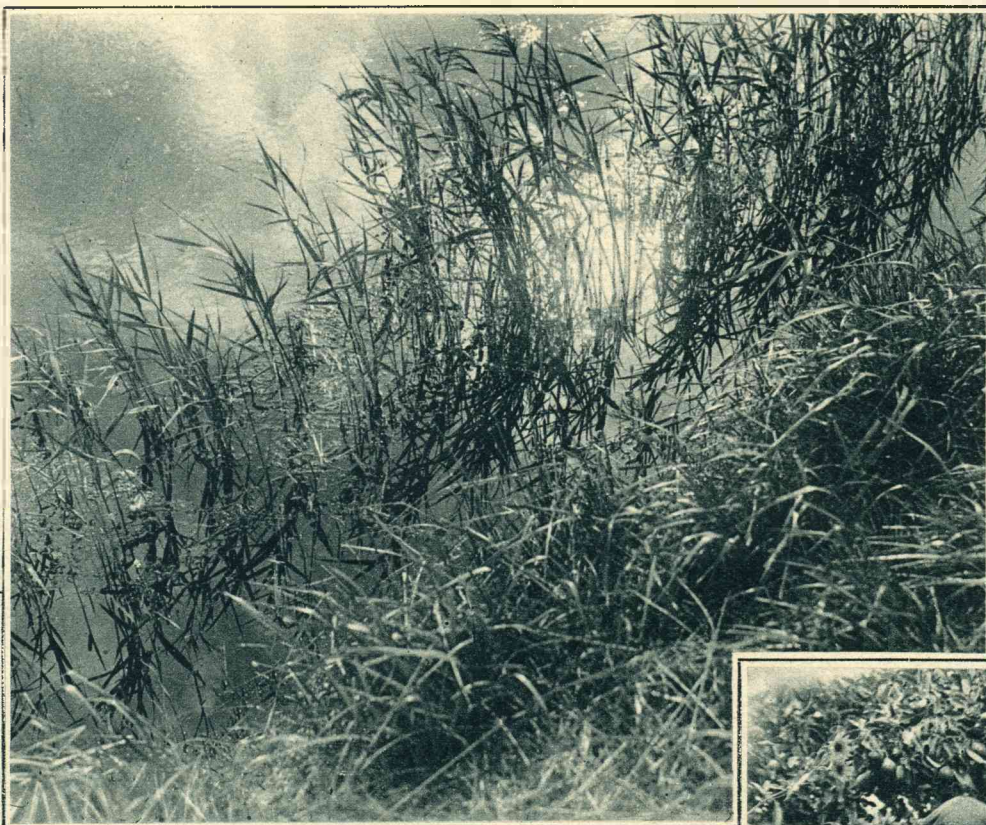
Op den akker, een teeken van naderenden herfst... De aardappelen worden reeds ingekuuld. (Souburg)

Herfstweelde: de volgeladen takken van den perenboom (nabij Abeele).

Een zomer van regen en Novemberstormen; we hoeven hem niet terug te wenschen. En wellicht komen er nu nog dagen van veel zon en bonte kleurenpracht. Ze zijn dan wel wat korter, maar we zullen met weinig tevreden zijn. In de stad merkt men niet veel van de herfststemming. Daarvoor moet je naar buiten, het land in. Overal waar boomen zijn, is herfststemming. Een aankondiging van overrijpheid, van vergaan, dat weemoedig

stemt. Zoo is ook ons leven. Maar, als het zoo mooi is, als de herfst kan zijn, dan is het zoo erg niet. We hebben dezen herfst veel mooie plekjes gezocht en gevonden. Stille plekjes met veel boomen; met prachtige kleurcontrasten en geheimzinnige spiegelingen in het water. Het kan soms zijn, op een herfstdag, dat het leven als het ware stilstaat. Het komt te voorschijn en het lijkt alsof het wil zeggen: ziet, hier ben ik nog, maar spoedig is mijn tijd voorbij. En wij voelen dit na.

Volle weelde is er nog in de boomgaarden. Daar hangen nog de zware goudreinetten en ander

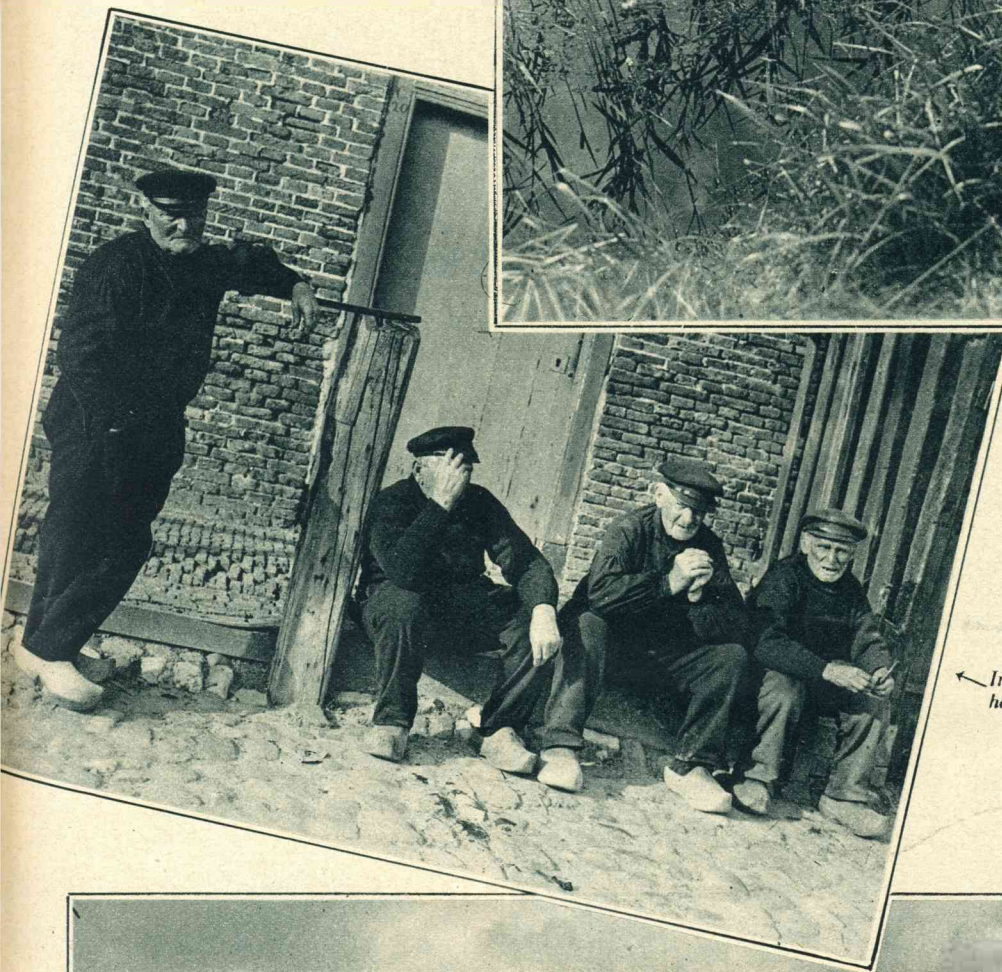

najaarsooft. Daár is het leven rijp en wacht het alleen op de hand van den plukker.

Na den zomer een herfst. Na een tijd van rijkdom en bloeien, een tijd van vergaan.

Wel is dit van toepassing op 'het platteland. Daar is ook voor den arbeider de zomer de beste tijd. De tijd van hard werken, weliswaar, maar ook de tijd van verdienen.

Daarna komt ook de herfst en wat zal deze brengen? De tijden zijn duister, en de malaise wordt steeds meer tot een blijvend kwaad, dat het geheele economische leven bedreigt. Het einde ervan

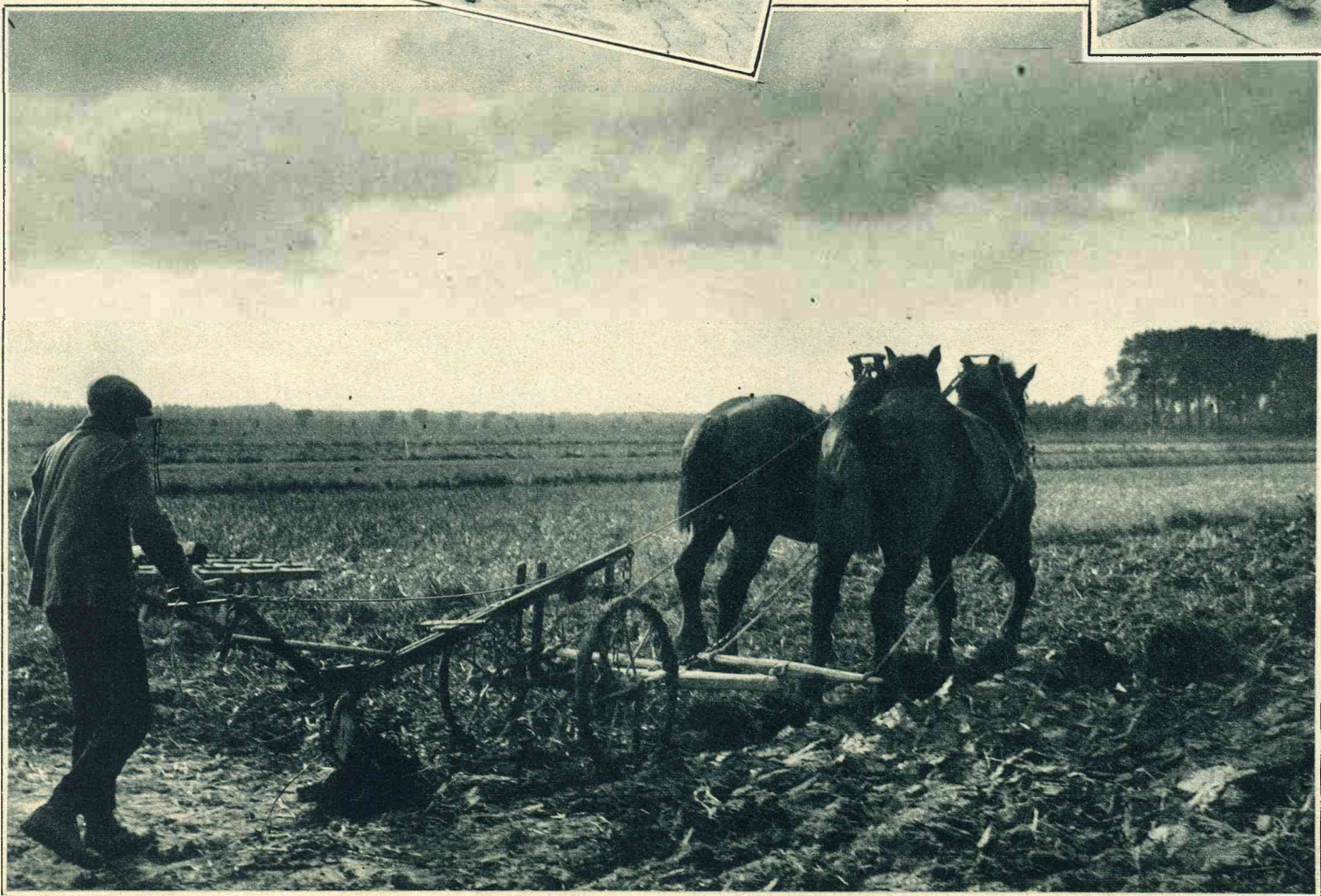
Herfsttinten langs den slootkant in ons Zeeuwsche gebied, kleuren van overrijpheid, van vergaan . . . .
(Kleverskerke).

← In het koesterende herfstzonnetje.
(Arnemuiden).

Genietend van 'snaars overvloed.
(Abeele).

Herfstlicht over het kale land, maar de ploeg meer den sikkel opvolgt en de aarde gereedmaakt voor nieuwe vrucht.
(Nieuwland)

is nog niet te zien, en zoo mag men den winter niet zonder zorg tegemoetzien. Het is een kleine troost, te weten, dat op den winter óók weer een lente volgen zal. Maar toch, een troost is het. Het leven brengt altijd weer vernieuwing aan hen, die de kracht bezitten deze te verwachten. En zoo zullen ook na deze zorgvolle tijden weer lichtere dagen aanbreken. Hierop moeten en kunnen we vertrouwen. Nu moeten we slechts wachten, tot de herfst voorbij is.

STEDE-STEMMEN

GOES.

Goes staat in het blijde teeken
van de drukke winkelweken
(nu zijn ze al haast verstreken)
en een druk publiek.
Vlaggen waaien allervoeg
den bezoekers vroolijk tegen:
overal muziek.
Zangerscorpsen en fanfaren
zingen en blazen er bij scharen
't winkelfeest ter eer:
winkels stapelen te zamen:
al hun schatten voor de ramen:
wat verlangt men meer?
Ondanks de zoo slechte tijden
laat men zich in Goes verleiden
tot een winkelfeest.
Dit getuigt van dapper strijden,
ondernemingsgeest!

B.P.

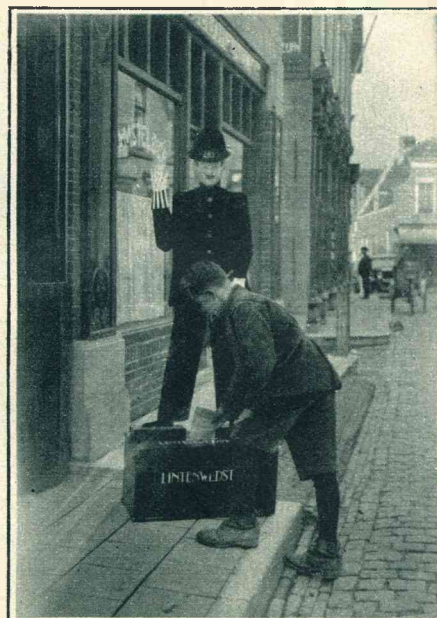

Stemmige plekjes te
Goes van de singelzijde.

Goes bezit eigenaardige
schoonheden, zelfs een
fraaie pomp. Die echter
geen water meer geeft,
constateert een jongen
van elders bij de monu-
mentale pomp op de
Beestenmarkt.

Een kijkje in de binnenstad van Goes.

Veertien dagen heeft Goes in het teeken ge-
staan van de winkelweek. De nagemaakte
verkeersagent ontvangt de biljetten van den
daaraan verbonden wedstrijd.

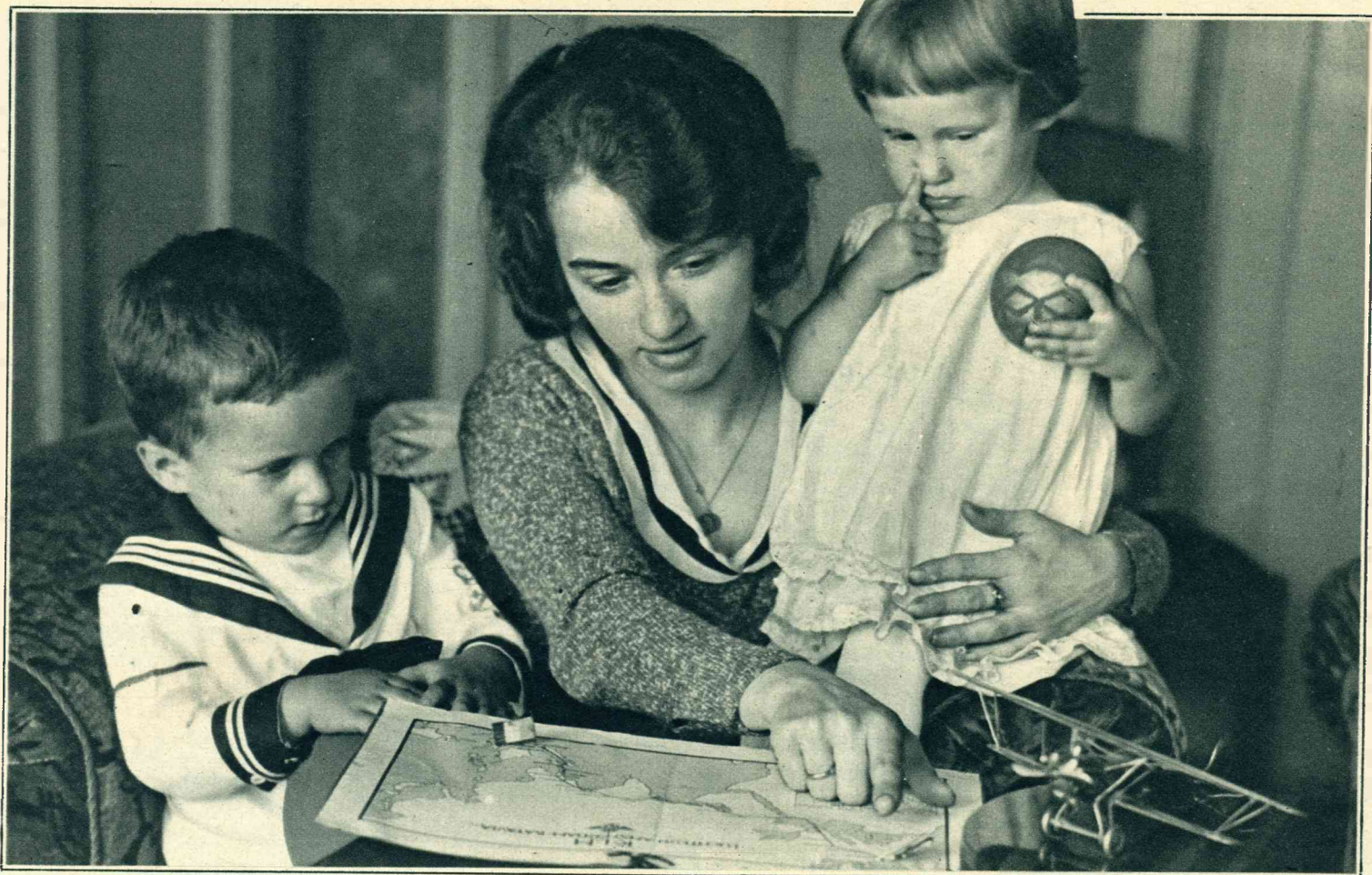
Blijvend lastig zijn de nauwe straatjes in Goes voor het verkeer.

GOES

Een hoekje van de Nieuwstraat te Goes.

Ondanks vele bank„krachs“, waaraan onze provincie in het algemeen en Goes in 't bijzonder heeft geleden, wordt op de markt te Goes alweer 'n nieuw bankgebouw opgericht, waar-
over de twee oudjes op den voorgrond nog niet zijn uitgepraat.

„Zooner moet vader met zijn machine vanavond nog komen.” — Mevrouw Kress met haar kroost.

P ILOTEN-KINDEREN

Als we binnenkomen, zijn we niet heeltemaal gerust op de sensationele toeren, die de jeugdige zoon des huizes met een vriendje te aanschouwen geeft boven in een meest fantastisch bouwsel van stoelen, bloemtafeltjes, meccano-deelen, stofzuiger en nog wat van zulke onwaarschijnlijke ingrediënten.

„De machine van vader!” worden we ingelicht, wanneer we wat onthutst blijven. De piloot en de monteur zijn juist bezig, hun plaatsen

„En heeltemaal vooraan, daar boven zit vader, om de vlieg-machine te sturen,” legt mevrouw Frijs haar dochtertje uit.

„En laat ik dezen keer niet van Moeder hooren, dat je lastig bent geweest, kleine robbedoes!”

De laatste groet (Mevrouw Parmentier met een harer beide dochtertjes).

in te nemen binnen het wankel gevaarte. Daar slaat de motor aan — eerst warm laten loopen — pas nou op dien mast daar — niet te steil, joch! — Zij vliegen: Boedapest — Karatsji — Rangoon — Batavia!

Wel een weinig onderscheiden zich pilotenkinderen van andere. Niet, dat ze met vleugeltjes ter wereld komen. Maar wat dadelijk bij hen opvalt, dat is de merkwaardige, veel voor-namere plaats, die vader inneemt in hun primitieve gedachtenleventje, zelfs al bij de allerkleinsten. Want al vroeg leert het vliegerskind met moeder rekenen: Vandaag start vader uit Yodphur — morgen is vader in Bagdad — nog drie dagen, dan is vader thuis." Zoo gaat het immers week aan week.

„Hu, wat een erge wind, moeder, wat een vreeselijk onweer — arme vader." Dat is de eerste reactie op een dreigende weersgesteldheid. Dat vader een flinken storm, een daverend onweer nog wel zoo sportief en zoo animeerend vindt als den stralendsten zonneschijn, dat ontgaat hun nog.

En dan: hoe minder de piloot rustig te midden der zijnen vertoeven kan, des te afhankelijk en teerder is de genegenheid. Van beide zijden. Maar bij de kleinen wordt die bovendien nog gevoed door de bewondering, die immers zulk een machtige factor in de liefde is.

Haast alle vliegerskinderen kennen, zoo goed als vader, nauwkeurig de verschillende vliegtuigtypen. En vaktermen rollen een drie-, vierjarige uit den mond, even vlot als komisch en aandoenlijk. En hoe gretig luisteren die kleine ooren, wanneer een nieuwigheid, een moeilijkheid, een defect, een hachelijk geval besproken wordt. Met wat een

Met vader's portret en de foto's uit verre landen helpt moeder haar dochtertje, zich een voorstelling te maken van de lange, indrukwekkende reis naar het verre Insulinde.

trots en een interesse bezien zij het grootsche gevaarte, waar vader zoo juist mee uit Indië kwam, of waarmee hij dadelijk weer voor weken lang vertrekken moet.

Maar wat we het verrassendst terugvinden in optreden en houding, in gedachten en gesprek van onze vliegerskinderen,

De eerste begroeting na de zware reis: de dochtertjes van Parmentier klauteren moeizaam de hooge treden op.

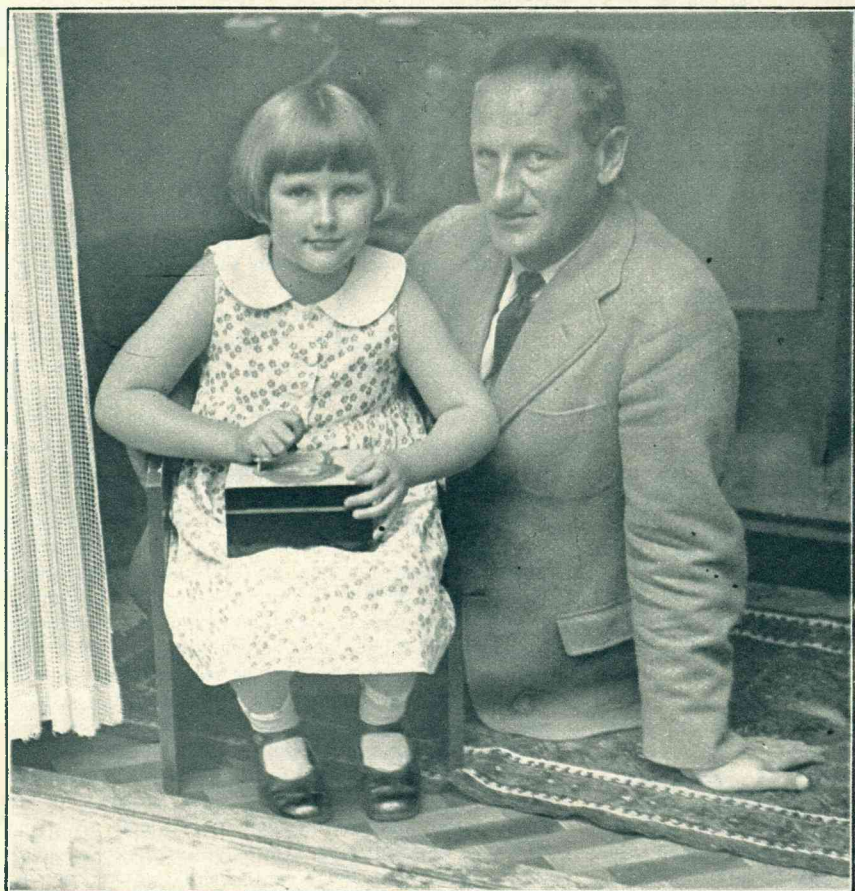
Het jongste pilotenkind, het dochtertje van den vlieger Blaak.

Niet al te veel avonden zijn er, waarop vader er is, om vóór de jongens naar bed gaan, nog even een spelletje met ze te doen. Het gezellig gezin van den piloot Wiersma.

Wat is de eenvoud en de oprechtheid, de kloeke en snelle beslotenheid van den man, die gewoon is, zuiver en onmiddellijk, voorzichtig en behendig te reageeren op al wat het evenwicht verstoort van zijn vernuftige machine in haar ijle element. Die met scherp en waterhelder oog uittuurt door het onmetelijk ruim, van duizelingwekkende hoogte neer op de nietigheid van het beweeg der menschen benêe. Die temidden van zijn strijd met de geweldige natuurkrachten klaarder dan elk ander beseffen leert, wat waarlijk groot is en wat belachelijk klein, in het heelal en in de natuur, in menschen en karakters, in leven en dood, in liefde en in plicht.

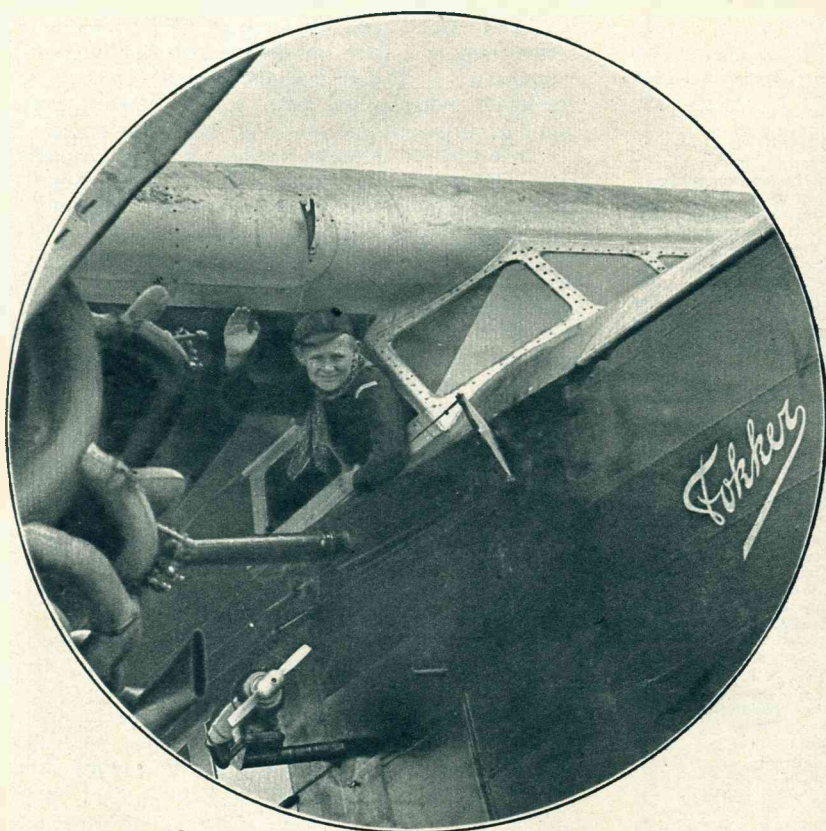
F. D'ALBEMARLE.

Erert van Dijk, de Australië-vlieger, met zijn dochtertje in zijn landhuis te Wassenaar.

De maker, die Vader's plaats inneemt.

Wat een genot, als Tepas' oudste zoon een eindmeets met Vader meerbliegen mag!

Met wat een trots en een interesse bezien zij het grootsche gevaarte, waarmee Vader dadelijk voor weken vertrekken moet.

Blauwe en Grijsze Oogen

DOOR

BARONESSE ORCZY

Als je hier uit de omgeving moet verdwijnen...." hoorde hij Fay na een poosje zeggen.

"Als ik hier verdwijn, liefste," viel Mr. Horfman haar in de rede, "dan ga jij met mij mee. Als de politie zich in mijn zaken mengt, gaan de chèques naar den officier van justitie. Dat is duidelijk, nietwaar?"

"Wat zou je er aan hebben, als je Tom met je meesleurde? Het zou jou niet baten.... Wat zou je eraan hebben?" herhaalde zij klagend.

"Niets, misschien alleen een gevoel van voldoening," klomk het cynisch; "maar laten we daarover niet redeneeren. Je denkt toch zeker niet, dat ik je op zal geven, omdat die stomme, oude Hollander mij dwars zit?"

"Ik dacht...."

"Nu, wat?"

"Dat alles nog wel geschikt kon worden," antwoordde Fay met trillende stem. Zij voelde zich blijkbaar volkomen hulpeloos.

"Wat bedoel je met geschikt worden?" vroeg Mr. Horfman op ironischen toon.

"Met Mr. van Menterghem bedoel ik. Misschien zou hij alles weer in willen trekken, als...."

"Hij niet.... Bovendien zou ik hem voor geen cent vertrouwen. Ik ken dien koppigen Hollander. De gevangenis, of de strop, dat is zijns inziens het waardige loon voor ieder, die het gewaagd heeft een kaart of wat drank aan te raken! Met hem iets afspreken? Ik denk er niet aan. Niet zoodra heeft hij de chèques in zijn zak, of in minder dan geen tijd is hij bij de politie. Natuurlijk, Tom zou er dan goed afkomen, maar wat zou er met mij gebeuren?"

"En wat met mij?" zei Fay op aandoenlijken toon. "Ik geloof, dat je daar nooit 'n oogenblik aan gedacht hebt."

"Ik denk aan niets anders," zei Mr. Horfman vleidend en zalvend. "Mijn doel is geen ander dan jou, zoodra we getrouwd zijn, dezen onplezierigen tijd zoo snel mogelijk te doen vergeten. Maar je moet één ding goed begrijpen, liefste, en dat is, dat we of deze streek samen, als man en vrouw, verlaten, of dat we ruzie krijgen.... en dan komt Tom in het beklagdenbankje...."

"En jij in...." Dit kwam van Lance, die een onderdrukten schreeuw gaf, als van een woedend, wild dier. Hij kon niet langer tegen zijn instinct op. Hij was om de boomen heen gelopen, had Mr. Horfman op den grond geslingerd en hem bij de keel gegrepen.

Verblind, versuft, als een dier, dat zijn vijand beet heeft, sloeg hij den ander met z'n hoofd tegen den grond, terwijl Fay, niet in staat te beseffen wat er gebeurd was, wezenloos en hulpeloos toezag, hoe de twee mannen met elkander worstelden, en zich — de lichamen stijf tegeneen — al vechtend in allerlei bochten wrongen. Zij hoorde hun heesche stemmen, hun hijgende ademhaling, hun kreten van woede en pijn.

"Geef op.... geef ze op.... of ik wurgje...."

Toen volgde een vreeselijk geluid, als van een doodsreutel; en tegelijk.... een ontzette kreet van Fay: "Amos!"

Het was ongetwijfeld die lang vergeten naam, die Lance plotseling tot zichzelf bracht: een geest uit het verleden hield met bloedbelopen oogen en waarschuwend opgestoken vinger een seconde lang zijn hand tegen, lang genoeg om den greep om de keel van zijn vijand losser te doen worden. Mr. Horfman, geen nieuwigeling in het gevecht van man tegen man, was vlug genoeg om met een behendigen ruk van dit voordeel gebruik te maken. Bijna tegelijk stond hij weer op zijn voeten, en bracht met de grootste kalmte zijn correcte, getailleerde kleeren in orde. Lance stond er hijgend, rood en beschaamd bij; zijn vingers tintelden, en hij moest zich bedwingen, om hem niet weer naar zijn gehate keel te vliegen.

"Je hield me zeker voor een idioot, vrind," zei Mr. Horfman koel. "Dacht je nu werkelijk, dat ik zulke gewichtige documenten bij me droeg." Daarbij keerde hij zich tot Fay: "Ik kan je niet

feliciteeren met je verdediger, liefste. En je begrijpt wel, dat ik dergelijke aanrandingen niet kan dulden. Tot mijn eigen bescherming en ter verhinderend van herhaling van het gebeurde wil ik je even vertellen," ging Mr. Horfman verder, terwijl hij zich half naar Madoc omkeerde, "dat de documenten, waarvan je blijkbaar afweet, bij een vriend gedeponneerd zijn. Mijn vriend heeft order er gebruik van te maken, zoodra er iets — iets onplezierigs met me gebeurt."

Hij was verdwenen nog voor Lance of Fay een woord hadden kunnen uiten. Fay keek naar Lance, en Lance tuurde naar den grond.

"Amos, hoe kon je dat doen?" begon Fay eindelijk.

Weer die oude bekende naam en haar stem, haar lieve, zachte stem, die hem door merg en been ging, met een tikje van toenadering en teederheid er in.

"Ik was krankzinnig," mompelde hij.

"Wat kon je daar nu mee bereiken?"

"Niets. Ik was gek; ik kon me niet langer bedwingen."

Plotseling keek hij op en zag haar aan. "Je zult met dat zwijn niet trouwen...."

De schaduw van een glimlach gleed over haar lippen; hij zag er zoo vreemd uit met z'n verwarde haren, zijn gloeiend gezicht en dien trotschen, woesten blik in zijn oogen.

"Beste Amos," begon zij.

"Noem me niet Amos," onderbrak hij haar dadelijk. "Amos Beyvin is dood, Fay.... Dat is Lance Madoc; die het vervl.... jonge dwaas uit de oude Wereld — geen dansmaniak — geen tennisspelende ezel, maar een man, hoor je? En als man zeg ik je, dat je met dien schurk niet zult trouwen. Ik zweer je, dat je het niet doet. Ik zweer het je, bij alles wat heilig is."

Voordat de zin van zijn wild gepraat tot Fay was doorgedrongen, voordat ze vluchten of zich losrukken kon, had Lance zijn armen om haar heen geslagen en haar gekust.

KORTE INHOUD VAN DE VORIGE AFLEVERINGEN

Amos Beijvin, een luchthartig Londensch student, wordt plotseling genoodzaakt, zich een bestaan te scheppen, daar zijn vader hem slechts weinig fortuin nalaat. Deze heeft zich in een vlaag van dwaarmoedigheid van het leven beroofd na het vertrek zijner vrouw. Amos heeft eerst eenige maanden bij Canadeesche vrienden, de familie Mazeline, doorgebracht, en zich met hun dochter Fay verloofd. In Londen teruggekeerd, bezoekt hij met een vriendin, Muriel Lampière, een nachtclub; er wordt een inval gedaan, hij helpt Muriel ontvluchten, maar stelt zich onder invloed van den wijn bij zijne arrestatie tweemaal en doodt bij ongeluk een agent. Hij wordt veroordeeld tot twee jaar dwangarbeid; op de reis naar de gevangenis te Dartmoor deraileert de trein, waarmee hij wordt overgebracht; zijn bewakers zijn beiden dood, en een verpleegster, die zich voor hem interesseert, redt hem en doet hem doorgaan voor een zekeren Mr. Madoc, die bij de treinramp om het leven is gekomen. Zij vertrekt naar haar zuster in Winnipag, en helpt hem met het paspoort en in de kleeren van Mr. Madoc uit Engeland te vluchten. eveneens naar Canada. Na verschillende betrekkingen komt hij tenslotte als knecht op de farm van Mr. Crum. Op een goeden dag redt hij op den weg bij de farm de ziekelijke Mrs. van Menterghem en haar verpleegster (die Blauwoogje, zijn beschermster, blijkt te zijn), wier paard op hol geslagen was. In het huis van den heer van Menterghem blijkt hem, dat deze na den dood van den heer Mazeline met diens weduwe getrouwd is, en ontmoet hij zijne vroegere verloofde Fay, die thans zoo goed als geëngageerd is met een Duitschen Canadees Mr. Oskar Horfman. Hij neemt het voorstel van Mr. van Menterghem aan, om bij dezen in dienst te treden als zijn assistent en als opvoeder van Fay's lastigen jongen broeder Tom. Hij moet Tom bevrijden van Horfman's slechten invloed, waardoor hij tot spelen en drinken kwam. Horfman bezit eenige valsche chèques, waarmee Tom oplichting heeft gepleegd; hij heeft die zaak echter verzwegen, op voorwaarde, dat Fay hem huwen zou. Fay en de verpleegster, Blauwoogje, houden als bij onderlinge stilzwijgen, de afspraak voor mevr. Van Menterghem verborgen, dat Mr. Lance Madoc, die een weinig veranderd is, dezelfde is als Amos Beijvin. Trouwens Blauwoogje's hulp is voor de oude dame langzamerhand overbodig en zij vindt nu een betrekking in een naburig ziekenhuis. Lance Madoc weet zich in het vertrouwen te dringen van Horfman, en ontdekt, dat deze bij zijn huis een grootsch speelhol houdt. Hij is daar ook op een avond, wanneer Tom er groote winsten maakt en nu meent, van Horfman de valsche chèques en wissels te kunnen terugkopen. Hij hoort een gedeelte van hun gesprek, en begrijpt nu, welke macht Horfman over Tom en zijn zuster Fay heeft. Hij onthult de geheimen van het speelhol en van Horfman's identiteit, zonder te spreken over de vervalschte papieren, aan Mr. van Menterghem. Deze geeft Horfman een maand den tijd om zijn engagement met Fay te verbreken en zijn speelhol op te ruimen.

"Laat me gaan.... Amos.... Lance.... laat me gaan.... ik...." No. 16 hijgde ze.

Maar hij hield haar zoo stevig vast, dat al haar worstelen tevergeefs was. Hij hield haar hoofd tusschen zijn handen, zijn vingers in haar zachte, geurende krullen en keek haar in de half gesloten oogen.

Fay had haar verzet opgegeven, geen geluid kwam over haar opeengeklemd lippen. Maar het licht, dat door haar half geopende oogleden scheen, kon hij niet begrijpen....

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Na een flinke klimpartij van drie à vierhonderd meter van den hoofdweg af naar het huisje op de berghelling, bereikte men een rotsplateau, vanwaar men een prachtig vergezicht had op de prairie beneden, die zich oostwaarts eindeloos scheen uit te strekken. Het landschap leek een wereldkaart, uitgespreid op de zacht golvende vlakke, omlijst door heuvels, die des zomers groen, des winters wit en in den herfst scharlakenrood waren. En op een dag, zoo kristalhelder als deze, leek de landkaart een veelkleurig schilderij, door de hand van een reus gewrocht: de groote rivieren en kleinere stroomen neergezet in helder blauwe lijnen; de velden gekleurd met teer groen en plekje rood, bruin of goud; aan den rechterkant een stad — een stad als kinderspeelgoed, met kleine daken en schoorsteentjes, waaruit ragfijne rookwolkjes opstegen, die in het heldere blauw van den hemel verdwenen. Op deze golvende vlakke zag men hier en daar een boerderij en enkele mijnschachten. De onbegrensde afstand gaf aan alles een vreemde bekoring: hier een prachtig spoorwegviaduct — een kantwerk van staal — daar een boschje donkere pijnboomen als een inktvlek op den lichten achtergrond van dit schitterend panorama. En daar weer de grijze of witte weg, als een kronkelende lijn van Noord naar Zuid, van Oost naar West getrokken, nu eens duidelijk zichtbaar, dan weer over eenigen afstand verloren achter een heuvel of onder den boog van den spoorweg. Daarover bewogen zich de menschjes als verdwaaalde mieren, die zich naar hun hoop terughaastten.

Emma, Mr. Micawber en hun beider meester keken vaak van deze hoogte neer op dat reuzenschilderij en op de dolle sprongen van die op mieren gelijkende schepseltjes, wier drukke beweging van hier boven gezien zoo nietig en nutteloos scheen.

Lance had dit plateau ontdekt en het "Amos' Rust" genoemd. Hij voelde zich hier altijd Amos Beyvin — Amos, die Fay eens bemind en gekust had, lang, lang geleden.

Het was een goed plekje om, vóór het pad glibberiger en smaller werd, wat uit te rusten. Een goed plekje voor Emma om in het ruwe gras rond te snuffelen en voor Mr. Micawber, om bij zijn nadering een doodsschrik te bezorgen aan de gevederde of behaarde bezoekers, die dan hals over kop verdwenen. Rondom en boven het plateau zag men het frissche groen van het woud, rook men de vochtige aarde en het natte mos. Aan den voet van groote, slanke pijnboomen was een gewirwar van wilge- en braamstruiken. Op verren afstand zag men het reusachtige rotsgebergte met zijn granieten koppen, blauw en purper, en dooraderd met plekje en strepen sneeuw, als marmer, dat door den tijd gekleurd is.

Als Emma dan rondsnoefde en Mr. Micawber heen en weer liep, ging Lance plat op zijn rug liggen en met gesloten oogen droomde hij dan van alles, wat nooit zou gebeuren. Hij dacht aan Fay, aan haar oogen, haar mond, haar kussen, aan haar teederheid dien lang geleden avond op het Château Frontenac, toen hij voor 't eerst had begrepen, wat een vrouw kon zijn voor een man, van wien zij hield. In zijn droom stond hij weer met Fay op de brug van Loods 18 en sloeg hij de wuivende sluiers van teer, doorschijnend weefsel boven hem gade, veelkleurig en schitterender dan de maan. Doch droomen en herinneringen

doen pijn, wanneer een dwaasheid ze onmogelijk heeft gemaakt. Daarom krabbelde Lance over-eind en ging wat stoeien met Mr. Micawber, en voor hij Emma weer besteed, keek hij nog eens door zijn verrekijker naar die mierenmenschjes, die zich daar beneden zoo druk maakten. Hij keek naar hun kleine spoortreintjes, hun speelgoedstadjes, hun rookwolkjes, die zoo vlug in de ijle lucht versmolten, hun kleine auto's en wagens, hun kudden vee, en voelde zich een koning op deze hoogten, een reus, met de heuvels als voet-bank en het granieten, met ijs bedekte Rots-gebergte als zijn troon.

Het was hem niet mogelijk geweest, heelemaal van de blokhut weg te blijven, zelfs niet, nadat hij ze dien morgen nog eens bezichtigd had en alles in orde had bevonden. En nadat hij Blauwoogje de belofte had afgeperst, hiernaartoe te komen, wanneer hij haar noodig had, had hij opnieuw een onbedwingbaar verlangen in zich voelen opkomen, om te kijken of alles in orde was. In den loop van het gesprek had Blauwoogje gezegd, dat ze, als de meeste meisjes, dol op beschuitjes was. Die smaakten verrukkelijk met een beetje gecondenseerde melk erop, en waren als ontbijt ook erg voedzaam. Daar was dus voor gezorgd. En eveneens voor een paar blikken tomaten, doperwtjes, een hangmat, en een zijden pyama, met echte kant afgezet. Intusschen was er ook een stapeltje boeken aangekomen, zij waren zorgvuldig gekozen en reeds veertien dagen geleden besteld: „Forsyte Saga“, „Revolt in the Desert“, „Lord Palmerston“, een paar lichtere novellen van Mr. Phillips Oppenheim, en wat poëzie van Mr. W. J. Locke. Een prachtig excuus dus om nog eens naar de blokhut te rijden. En nadat Lance dien middag van Blauwoogje in het ziekenhuis had afscheid genomen, had hij een gelukkigen avond en nacht in het huisje doorgebracht, en was vroeg in den morgen teruggekeerd. Hij bevond zich thans op den terugweg naar Bootham.

Er gebeurde daar iets — of liever, er gebeurde niets. Dat was juist zoo vreemd. Volgens Blauwoogje was alles bij het oude gebleven. Zelfs de voorbereidselen voor het huwelijk gingen door; het huwelijk, dat nog steeds vastgesteld was op den 25en Juli, en dus over veertien dagen zou plaats hebben!

Hoewel Lance Emma soms slaan kon, omdat het paard hem zoo langzaam naar die ééne plek op aarde bracht, waar hij zoo graag wilde zijn, kon hij toch geen weerstand bieden aan de verleiding om, alvorens naar beneden te gaan, nog twee minuutjes op het plateau te blijven: één minuut voor Emma, om nog wat rond te snuffelen, één minuut om wat met Mr. Micawber te stoeien en nog een enkelen blik op het schitterende panorama te werpen en dan naar beneden, naar Bootham, voor een ernstig gesprek met den ouden heer van Menterghem. Gebeurde er niets? Waren ze dan allemaal gek geworden?

Emma snuffelde. Mr. Micawber joeg op vlin-dertjes. Lance, met de handen in de zij en zijn hoofd diep in de oogen, genoot van het uitzicht. Het was buitengewoon mooi dien dag; de lucht was helder als kristal. Het speelgoedspoortje had, nadat het over het ijzeren geraamte van het viaduct gegleden was, het stationnetje van Glamisdale bereikt. Het stopte er slechts enkele oogenblikken, voordat het zijn weg verder westwaarts vervolgde; Lance keek het treintje na, tot het golvende terrein het aan zijn oog onttrok. Toen hij den weg afkeek, waar het vanwege den markt-dag in één van de kleine, noordelijker gelegen plaatsjes reeds erg druk was, zag hij een kudde schapen uit Glamisdale langzaam noordwaarts trekken. Eenige auto's kwamen den weg af, verdwenen onder de groote spoorbrug om enkele oogenblikken later weer te voorschijn te komen. Daar de lucht buitengewoon helder was, kon Lance zelfs op dezen afstand één van de auto's herkennen.

Hij nam zijn verrekijker uit zijn zak om het landschap en de bestuurders van de auto's beter te kunnen opnemen. Grappig — net mieren!

„Hé! daar heb je Jimmy Latham in zijn nieuwe Fordje. En als dat niet Irene Bunch is, in den auto van haar vader! Ze kent niet eens het onderscheid tusschen remmen en versnellingen! Als zij Will Revel ontmoet in zijn... Wel allemachtig, daar komt hij al aan! Goed zoo, Will, geen ongeluk

dit keer, maar den een of anderen dag maak je toch brokken!

Kom, het is tijd om voort te maken en me bij den mierenhoop daar beneden te voegen. Hier, Emma! We moeten opstappen, ouwe jongen!”

Lance borg den kijker in zijn zak en maakte zich gereed, zijn paard te bestijgen. Nog een laatste, langen blik op het landschap. „Hé! De auto van den ouden van Menterghem, hij rijdt zelf! Die gaat vandaag vroeg naar Glamisdale, en kijk, Tom is ook bij hem...”

De auto van Mr. van Menterghem verdween achter een boschje. Glade Wood noemde men het; het was niet groot, maar dicht begroeid; een gewirwar van struiken onder groote, slanke pijn-boomen.

Lance, met zijn hand reeds aan het zadel, klaar om op te stijgen, wachtte onwillekeurig nog even om den wagen van Mr. van Menterghem aan het andere eind van het boschje weer te zien opduiken. Dat zou iedereen gedaan hebben. Eenige minuten gingen voorbij, maar nog verscheen de wagen niet. Op dat moment was toevallig niemand op den weg te zien; vijf minuten geleden nog druk, was hij nu verlaten.

„Wat vreemd,” mompelde Lance; „heeft zeker iemand ontmoet, maar ik zag niemand. Enfin, misschien heeft hij een lekken band gekregen...”

Met zijn voet al in den stijgbeugel keek Lance nog eenmaal naar het boschje.

„Wat is dat? Goeie hemel!”.....

Weer haalde hij zijn verrekijker te voorschijn.

Een dikke rookwolk kwam boven het boschje uit, baande zich een weg door de boomen.

„Ik mag een boon zijn als z'n benzinereservoir niet in brand staat!”

In een oogwenk zat Lance in 't zadel. Het volgend oogenblik vloog Emma langs het pad naar beneden, met Mr. Micawber op haar hielen. Eensklaps kwam aan den tegenovergestelden rand van het boschje een auto te voorschijn, welke snel naar Glamisdale reed. Het was niet de wagen van den ouden heer van Menterghem — deze

was veel grooter. Er zaten drie mannen in, behalve den chauffeur. „Die schurk van 'n Horfman,” merkte Lance op. „Moet van Bootham zijn gekomen, maar ik heb hem toch niet zien.... Alle duivels, wat heeft dat allemaal te beteekenen?”

Even ten noorden van Glade Wood kruiste het rijpad den weg. In minder dan een kwartier was Lance op den hoofdweg; nog een paar minuten en de auto's zouden hem passeeren. Een kwam er uit de richting van het bosch. „Wat is er gebeurd?” riep hij.

„Een ernstig ongeluk!” en de auto reed door. De inzittenden hadden blijkbaar geen tijd, hem inlichtingen te geven.

Twee minuten later kwamen er eenige werklieden op de fiets voorbij.

„Wat is er gebeurd?”

„Benzinereservoir in brand gevlogen, niets overgebleven van auto of bestuurder.”

„Lieve hemel!”

De rook was verdwenen; slechts een verschrikkelijke stank van verbrand lak, hout en leer was overgebleven.

Midden in het bosch, aan den kant van den weg, lag een hoop zwarte, verwrongen, onherkenbaar geworden overblijfselen van den auto.

En dan Tom!

Lance had hem eerst niet gezien. Hij stond midden tusschen een groepje menschen van het soort, dat altijd, de hemel mag weten vanwaar, opduikt, zoodra er een ongeluk op den weg gebeurt. Enkele boodschappenjongens met hun fiets; een paar meisjes, die zenuwachtig en aanhoudend gielden; een landlooper met een bundeltje over zijn schouder stonden om den jongen en keken nu eens naar de zwarte, verschrikkelijke massa, en dan weer naar Tom... Tom, met de handen in zijn zij, besmeurde kleeven en een gezicht, zwart van den rook, stond als verdoofd tusschen hen in.

Lance riep hem: „Tom! Wat is er in 's hemels-naam gebeurd?”

Lance's komst bracht eenige opwindung. Hij steeg af en maakte Emma aan een boom vast; Tom keek hem hulpeloos aan. Er werd eerbiedig plaats gemaakt, zoodat de tweede acteur in dit drama de hoofdfiguur kon naderen.

De twee loopjongens rekten hun halzen uit, drongen naar voren, als vreesden ze een enkel woord te zullen verliezen.

„Wat is er gebeurd?”

„Benzine heeft vlam gevat....”

„Hoe? Wanneer?”

„Ik weet het niet.... de ouwe heer chauffeerde... hij stopte ergens voor. Ik schonk er geen bijzonder aandacht aan. Toen stapte hij uit en tilde de motorkap op. Daarna kwam hij weer terug in den wagen.... en plotseling.... o, mijn God.”

Een auto uit de richting Glamisdale kwam rammelend naderbij.

„Politie en ambulance zijn onderweg,” schreeuwde de eigenaar.

Hij stopte en vroeg: „Wie is het?”

„Een ernstig ongeluk....”

„Ja, dat weet ik, maar wie is het?”

„De Hollander van Bootham....”

„Allemachtig! Hoe is het gebeurd?”

Door de vragen en antwoorden werd de aandacht der nieuwsgierigen voor een oogenblik van de beide betrokkenen afgeleid. Lance trok Tom terzijde.

„Hoe heb jij kunnen ontkomen?” vroeg hij.

„Ik sprong er uit.... Mr. van Menterghem's beenen waren in het stuurrad verward.... binnen een minuut was alles gebeurd....”

„Kijk uit!” Lance gaf een schreeuw en moest zelf bliksemsnel opzij springen. Hij was naar de wrakstukken toegegaan en had zijn hand gelegd op datgene, wat eens de vriendelijke, joviale Hollander was geweest. Die aanraking, de kleine verplaatsing van het verbrande lichaam, liet wat lucht toe in de smeulende massa er onder — een rest van het leeren kussen, dat nog niet heelemaal verteerd bleek. Een groote vlam en een dikke rookkolom sloegen omhoog en bedreigden de nieuwsgierigen, die naar alle kanten uiteen vlogen. De kring rond de zwarte, vormloze massa werd steeds grooter. Ook Lance en Tom trokken zich terug, totdat eerst de vlam en daarna ook de rook weer verdwenen waren.

(Wordt voortgezet)

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

W. v. Meel, Beukelaarstraat 101,	Rotterdam	f 5.000.—
A. Vijfhuizen, Jaagpad 30,	Woerden	„ 30.—
C. v. Heiningen, Zijde 418,	Boskoop	„ 30.—
J. de Wit, Katendr. Lagendijk 324	Rotterdam	„ 30.—
Wed. P. v. d. Zee, Edammerstraat 13 h.,	Amsterdam	„ 600.—
T. Onderwater, Oostpad 8,	Katwijk aan Zee	„ 60.—
Wed. P. Meerburg, Schiedam	„	600.—
M. J. van Dijk, Sterrebosch 1, Tiel	„	300.—
N. N. (geen vermelding van naam en adres wegens bezwaar van geabonneerde)	„	300.—
Th. de Leer, Menadostr. 11 h.,	A'dam	„ 300.—
Wed. F. Prins, Balth. Florisstr. 6	Amsterdam	„ 300.—
P. J. Kooloos, Semarangstr. 18	Haarlem	„ 30.—
C. v. Sintruyen, Moleneind 67,	Etten	„ 250.—
J. Cvenska, Willemstraat 12,	Hoensbroek	„ 25.—
J. Kuchar, Rouwenhofweg 4,	Nieuwenhagen	„ 25.—
A. v. Dongen, Made	„	125.—

f 8.005.—

Vorig totaal bedrag „ 227.461.—

f 235.466.—

NADERENDE IN 'T ROTTERDAMSC

Langzaam maar zeker verdween de Zomer, met zijn zon en vooral regen, met zijn vakantieperiodes, zijn vrolijkheid, overdaad en luidruchtigheid. Straks zal de Herfst zijn intrede doen, met zijn stilte en stemmigheid, met zijn ijle licht en zijn bonte bladerenkleuren. Ja, de Herfst is de tijd van stemming, van een zekeren ernst, want de natuur gaat langzaam sterven; in schoone kleurenprachten schijnt ze nog eens fel op te leven, om dan te vergaan. Maar de Herfst is ook de tijd van de frissche, verkwikkende winden, van die staalblauwe luchten, van de typische zoneffecten, van

de morgenmist, de onvolprezen stuk natuur van Rotterdam en de herfsteizoen zijn eigen enkele fraaie foto's v waaruit de naderend zelf naar den Winter z cat die winter streng de voorspellers ongelijk kouden „koning” mis

De naderende Herfst bracht reeds teekening in het looper der boomen en strooide al bladeren op het stille, frissche vijverwater.

Herfst-effecten in het fraaie, boomrijke park.

Groote najaarschoonmaak de huishouding der natuur.

Ruiters te paard in het koele najaarslicht.

Al is het niet warm meer, men gloed metakkelijk lezen. De dames

RENDE HERFST TERDAMSCH E PARK

de Zomer, met
met zijn vacantie-
aad en luidruchtig-
intrede doen, met
ijn ijle licht en zijn
rfst is de tijd van
want de natuur
ne kleurenprachten
even, om dan te
ok de tijd van de

er morgenmisten, koel als een bad. Het Park, dit
cavolprezen stuk natuurschoon, dit gemeenschapsoord
van Rotterdam en omgeving, heeft ook in het derde
jarseizoen zijn eigen effecten. We hebben deze in
euke fraaie foto's vast trachten te leggen, foto's
vaaruit de naderende Herfst spreekt, die ons van
zelf naar den Winter zal leiden. Men heeft voorspeld,
at die winter streng zal zijn; laten we hopen, dat
e voorspellers ongelijk hebben, want we kunnen dezen
houden „koning” missen als kiespijn. d. H.

*'t Is wel wat frisch in den September-
wind, maar die boeken van
„Groof Rotterdam” zijn
ook zoo heerlijk
spannend en in-
teressant.*

*Een heerlijk plekje natuur in
najaarsstem-
ming, in het on-
volprezen Park.*

*Nog even genieten van vrij-
heid en schoonheid der na-
tuur, voor 't te koud wordt.*

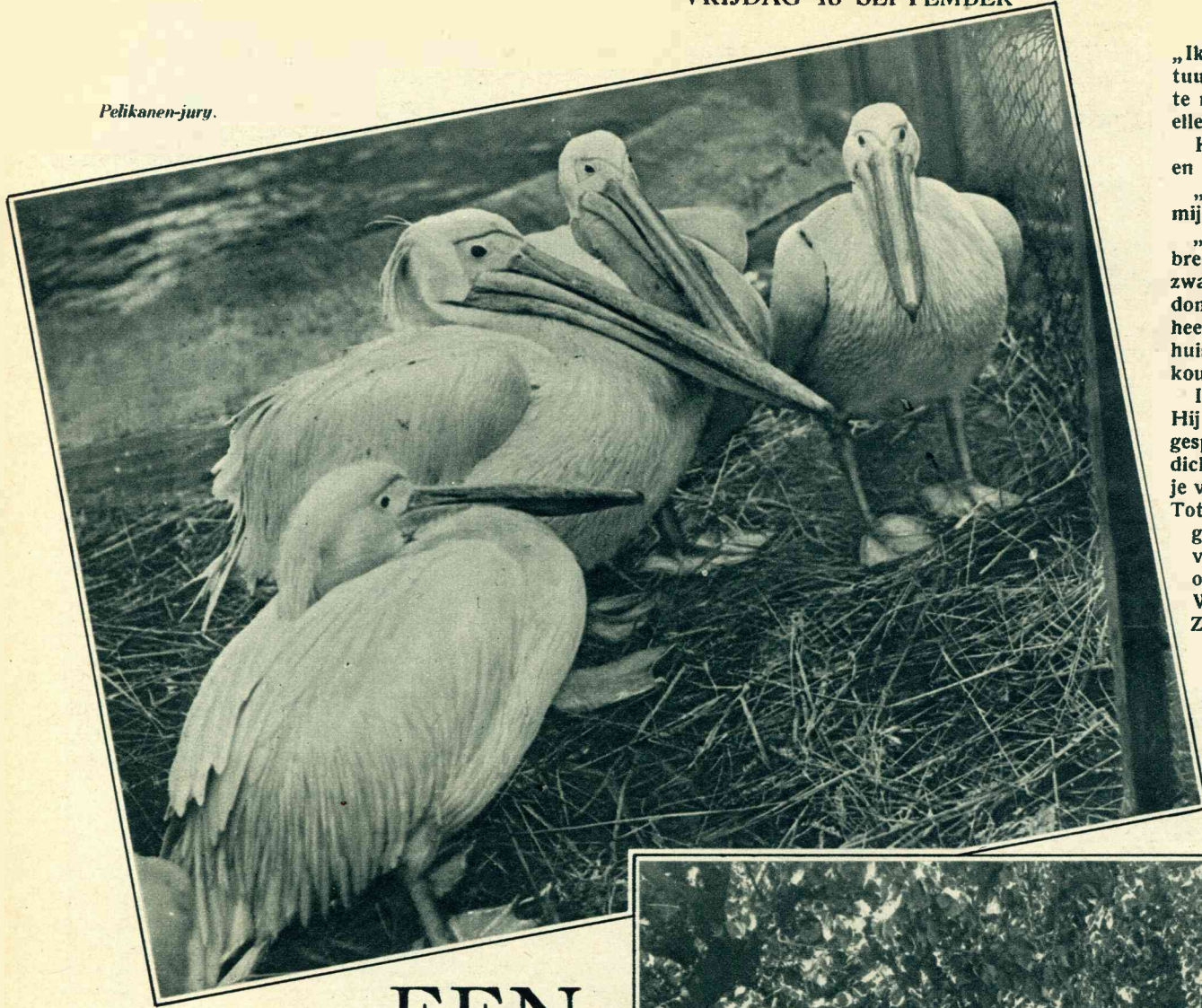
de najaars-schoonmaak in huishouding der natuur.

de najaarslicht.

*Al is de niet warm meer, men kan toch in haar fellen
gloed niet ongelijk lezen. De dames vonden er echter wat op.*

Pelikanen-jury.

EEN KILLE AVOND

door *Wilhelmine Baltinester*

Een Augustusavond bij den open haard. Men merkt niets van den zomer. Achter de vensters van het houten landhuis is een trieste regenacht met vroege herfststormen, die een ijzige koude van over de bergen meevoeren. Issy heeft in den haard het vuur laten aanleggen. Het hout is vochtig en brandt slecht; er liggen verkoolde, sissende blokken, die geen warmte geven. Issy is in een slechte bui. Ze heeft haar helgelen jumper aangetrokken en leunt lusteloos in een fauteuil, dien Karl bij den haard heeft gezet. Ze huivert. Karl blaast rookkringetjes van zijn cigaret. Hij is een aardige blonde kerel, met het goedigste gezicht van de wereld. Ze vervelen zich. Issy had al lang gasten willen vragen, ze hebben twee mooie logeerkamers, maar Karl heeft het niet gewild. Ze zijn pas een half jaar getrouwd en hij beweert, dat logé's zoeken oorzaak zou zijn, dat ze zich beiden toch zouden vervelen. Het moet gezegd worden, dat Karl erg verliefd is. Issy ook; maar zij is verwend als eenige dochter van een welgestelden vader en als het weer of de naaister haar niet bevallen, is ze erg lastig. Sinds een uur praat ze er over, dat ze beter naar de stad konden gaan, naar hun gezellige, goed-verwarmde woning. Op den laten avond, om negen uur! Want in dit dorpje is negen uur een nachtelijk uur! Trouwens, men kan om dezen tijd het station niet bereiken. Het ligt twee uur rijden van hun huisje verwijderd en bovendien gaat er pas om drie uur 's morgens een trein! Karl vertelt haar dit, zacht en liefdevol. Issy rolt zich dicht in de plaid, die hij over haar heen gelegd heeft, trekt de wenkbrauwen verveeld samen en zegt:

„Ik krijg nog een longontsteking bij deze temperatuur. Het is verschrikkelijk, hier buiten verbannen te moeten zitten, alleen omdat je de huur van dit ellendige landhuis tot October betaald hebt!”

Karl stelt voor te musiceren; ze hebben een luit en Issy kan heel mooi zingen. Maar ze wil niet.

„Zullen we dan gaan lezen? Jij je boek en ik mijn krant?”

„Bij dit slechte licht?” En Issy weidt er lang en breed over uit, waarom ze in dit dorpje zoo'n zwakken electrischen stroom hebben. „Koud en donker als in een graf!” zegt ze somber. Karl heeft altijd hooren zeggen, dat een vrouw het huis gezellig maakt; ook hij begint den avond koud, donker en verloren te vinden.

Issy is een knap vrouwtje, ook als ze pruilt. Hij neemt het besluit haar door een interessant gesprek wat op te monteren. Hij schuift zijn stoel dichterbij en begint: „Weet je wat, Issy? Ik zal je vandaag eens van mijn tweede liefde vertellen!” Tot nu toe heeft ze nooit van zijn tweede liefde gehoord; wel van zijn eerste, die was erg ongevaarlijk en kinderlijk. Nu kijkt ze verwonderd op. Gewoonlijk is de tweede liefde gevaarlijker! Wat een eigenaardig mensch is Karl eigenlijk. Zoo knap, zoo stil en toch zoo vol geheimen, maar hij is er niet onsympathieker door. Ze kijkt hem aan en hij vervolgt:

„Je weet, dat ik een paar jaren geleden, toen ik jou nog niet kende, in Engeland en daarna in Oostenrijk reisde. Ik reisde door die landen, zooals mijn chef dat wenschte, kris en kras. Het was op de reis van Weenen naar den Semmering, een traject

Onbetend van het lot, dat hun met kerstmis wacht, brengen honderden kalkoenen kakelend den dag door op de groote farms in Californië.

Vischreiger, loerend op buit.

als ik niet Zondag om vijf uur op Engelschen bodem ben!"

Ik weet niet hoe het kwam, maar eensklaps was ze mij lief geworden. Wellicht was het haar openhartigheid? Ik zei verlangend: „Wil je mijn vrouw worden?" Ze schudde het hoofd: „Denk er niet aan!" — Maar ik vatte vuur en vlam voor dat jonge blonde kind. „Ik heb je lief, ik reis je na, zooals je het mij gedaan hebt!" Ze lachte me uit. „Je weet niet eens mijn werkelijken naam!" — „Dien moet je mij direct zeggen!" — „Niet voor we afscheid nemen. Om drie uur vertrekt mijn trein, om vier uur de jouwe. Breng je me om drie uur naar het station? En hier —!" Ze wierp me een revolver toe, dezelfde waarmee ze mijn tennispartnerin bedreigd had. „Als herinnering!" zei ze. Ik bekeek het voorwerp nauwkeuriger: het was een alarmpistool. Merkwaardig meisje! Vóór drieën was ik al in de hotel-hall, maar ze kwam niet. Ik informeerde bij den portier. Hij vertelde, dat ze reeds om twee

waar tunnel op tunnel volgt, ik zat alleen in mijn compartiment en was van dit voortdurende reizen erg vermoeid. Misschien weet je wel, dat de treinen in de tunnels een geweldig lawaai maken, omdat de razende wielen een geluid maken, dat door de tunnelwanden als het ware wordt vastgehouden. Ik was ervan overtuigd alleen te zijn.... daar werd ik plots gekust! Toen het weer licht werd, was ik alleen! Ik sprong op, opende de deur, die naar de gang leidde, maar vond daar ook geen mensch. Ik keek in de coupé's naast den mijnen. Rechts twee dikke heeren, die zaten te kaarten, links drie magere oude dames, die als vreedzame hennen naast elkaar zaten, de hoofden achterovergeleund, de neuzen sluimerend in de lucht. Wie had mij gekust? In den tweeden tunnel was ik op mijn hoede. Er kwam niemand. Pas in den vierden werd ik weer gezoend! Ik deed een greep in het donker en hield een gestalte vast; ze probeerde niet te ontsnappen. Toen het licht werd, stond ze voor me en lachte: een heel knap jong meisje. Het was een Engelsche, hoogblond, groote oogen, een fijn neusje, blinkend-witte tanden. En weet je wat dit verrukkelijk schepsel mij bekende? Ze reisde me sinds drie maanden na! Van den tijd toen ik nog in Engeland reisde! Ze had me in een „speisewagen" gezien en was op het eerste gezicht verliefd geworden! Of ik haar niet wilde trouwen, vroeg ze me met de onbewuste onbeschaamdheid van een echte sport-girl.

„Nee, ik ben gehuwd!" antwoordde ik. Het kwam me beter voor te doen alsof ik getrouwd was, omdat ze ondanks haar bekoorlijkheid toch geen gepaste vrouw voor me leek.

„Dan zal ik uw vrouw dooden!" zei ze heel eenvoudig, deed de coupédeur open en verdween in de duisternis van een nieuwen tunnel. — Twee dagen later beleefde ik door haar een verschrikkelijk schandaal. Ik speelde in den laten namiddag met een jonge Duitsche tennis. Ze was een gast uit het hotel. Plots verscheen mijn Engelsche, hield de jonge dame voor mijn vrouw en trok bliksemsnel een revolver. Ik was nauwelijks in staat haar arm omlaag te drukken. Mijn tennispartnerin verzocht me geen ruchtbaarheid aan de zaak te geven en het woedende meisje niet aan de politie over te leveren, daar ze toch dienzelfden avond zou vertrekken en de dolle aanslagen van de jaloersche Engelsche dus niet meer behoefde te vreezen. Ik greep de kleine moordnares en gaf haar een geduchten uitbrander. Ze luisterde geduldig en keek met haar mooie blaywe oogen

zoo liefdevol naar mij op als was zij een bakvisch, die dweept met een professor in de kunstgeschiedenis of slagroom. Ze was verduiveld lief, dat moet ik zeggen.... — Maar, Issy, waarom ga je zoo ver van de kachel af zitten. Heb je het nu ineens warm? Eerst zit je te huiveren en nu zit je met je zakdoek tegen je voorhoofd!"

Issy vroeg: „Was ze erg lief?"

„Ja, heel lief. Haar groote liefde had mij tenslotte ontwapend. Ik bekende haar dat ik ongehuwd was en kuste haar. Veertien dagen lang noemde ik haar mijn lief meisje. Toen kreeg ik een telegram van mijn chef, dat ik thuis moest komen. Ik had twee brieven, die mijn vertrek naar Triëst noodzakelijk maakten, eenvoudig in de prullenmand gedeponeerd en het telegram was dan ook allesbehalve vriendelijk. Het betekende: vertrekken. Erg naar vond ik het niet. Ik had in mijn veertiendaagschen „verlovingstijd" ondanks de uiterlijke bekoorlijkheden van het meisje toch bemerkt dat ze niet de geschikte vrouw voor me was en zei het haar onomwonden, toen ik afscheid kwam nemen. Ik verwachtte een heftige scène. En wat deed ze? Ze ging op haar teenen staan, nam mijn hoofd tusschen haar handen en lachte heel dicht bij mijn gezicht haar verrukkelijk lachje: „Ik heb je verschrikkelijk belogen, lieve Karl! Ik houd niet van je! Het ging slechts om een weddenschap met mijn vriendin Mary. Mary beweerde namelijk dat ik jou, koude reus, niet verliefd kon maken!" Ze had je twintig minuten gadegeslagen en vond, dat je zoo langzaam at als menschen die eten geen genot vinden en daaruit maakte ze de gevolgtrekking, dat je ook in de liefde niet erg gemakkelijk ontvlambaar was. Maar ik zei: lieve Mary, ik zal je bewijzen, dat deze jonge reus mij hartstochtelijk kussen wil! Zie je, jongen, de schaduw, die gisterenavond tusschen ons viel, toen je me op het terras in je armen sloot, was Mary.... Ik heb de weddenschap gewonnen! Ik ben nu vier maanden weg en papa heeft me geschreven, dat hij me verstoot,

Moeder en kinderen.

uur per auto was afgereisd! Doel onbekend. Haar familienaam? Dodd! Nu, die was natuurlijk valschen vinden! Ik had verdriet. Nu ze mij niet meer wilde hebben, hield ik van haar. Ze bleef het onvergetelijke avontuur in mijn leven...."

Issy had de plaid van zich afgeworpen. Het dienstmeisje kwam, de schort vol houtblokken voor den haard.

„Niet doen! Het is hier om te stikken!" riep Issy.

Het meisje ging verwonderd de kamer uit.

„Het is maar dertien graden!" zei Karl.

„Het is anders warm!" zei Issy kort.

„Wel schat, zoo'n liefdeshistorie had je nooit bij mij gezocht hè?"

„Een idiote geschiedenis!"

„Om warm te worden zijn idiote geschiedenissen onmisbaar, Issy! Ik ben blij, dat deze haar doel bereikt heeft; dan ben je tenminste gevrijwaard voor een longontsteking. Want alleen om je te verwarmen heb ik deze geschiedenis verteld en daarom kan ik tot mijn verontschuldiging zeggen, dat het geen fantasie van mij is. Je kunt de heele geschiedenis trouwens lezen in den nieuwen roman, dien ik gisteren toegezonden kreeg!"

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Jack's hart begon luid te kloppen, toen hij haar zag; hij dacht, dat 't van bewondering was, want zooals ze daar, in haar witte jurk, in het zonlicht stond, bood ze een allerbekoorlijkst beeld. Naast haar liep Bob — Bob, blijkbaar volkomen tevreden met den staat van zaken. Jack nam zijn hoed af en wilde doorrijden, maar met een bevelend gebaartje, dat Jack allerliefst vond, hief ze haar hand op en Jack hield stil.

„Bent u er weer, mr. Gordon?” zei ze, met een flauwen glimlach en een even flauwen blos op haar bleke wangen.

„Ja, miss Vancourt,” zei hij. „Ik heb de machines besteld; ze zullen wel gauw hier wezen.”

„Ik hoop, dat u 't prettig hebt gehad,” zei Esther. „Ik heb Bob bij me, zooals u ziet. Hij treurde zóó om u, toen u weg was, en toen heb ik hem mee genomen. Ik schijn nogal in z'n smaak te vallen en hij heeft 't blijkbaar goed naar z'n zin. Hij loopt overal met me mee; maar ja, nu laat hij mij natuurlijk aan m'n lot over,” voegde ze erbij, toen Bob, die de stem van zijn baas had gehoord, vergeefsche pogingen aanwendde, om in de dog-cart te klimmen.

„Ik dank u zeer,” zei Jack. „Terug, Bob! Ga dadelijk terug!”

Met hangenden staart en een verwijtenden blik keerde Bob naar Esther terug.

„O, neen, laat hem weer bij u komen,” zei ze. „Anders heeft hij zoo'n verdriet.”

„Neen, neen,” zei Jack. „Bob mag niet ondankbaar wezen en hij moet leeren gehoorzamen.”

Hij nam zijn hoed af en reed door en toen hij bij de boerderij kwam, zat Bob hem daar al op te wachten. Liefde en gehoorzaamheid waren met elkaar in conflict gekomen en de liefde had overwonnen.

Jack ging naar Martin en vond hem opstandig, doch hulpeloos.

„Hoe kon je nu ook zoo ezelachtig zijn, om op te staan?” zei Jack. „Enfin, begrijpen doe ik 't wel en ik geloof, dat ik net zoo'n ezel zou zijn geweest. Nou zal je nog 'n paar weken langer moeten blijven liggen. Maar je hoeft je niet ongerust te maken! Alles gaat best; ik heb de machines gekocht, die je al zoo lang hebt willen hebben en nu zullen we den oogst behoorlijk binnen krijgen; en als jij weer in orde bent, kan ik er, met 'n goed geweten, weer vandoor gaan.”

Van Nettie kwam hij niet zoo gemakkelijk af. Zij verwelkomde hem, alsof hij jaren weg geweest was en ze wilde met alle geweld op z'n knie zitten, terwijl hij thee dronk.

„Miss Vancourt was reuze lief, toen je weg was, Jack,” zei ze. „Ik heb zoo dikkeels met haar in 't poniewagentje gezeten! En we praten haast altijd over jou. Ze zei, dat ik lief moest wezen en doen, wat je zegt. Dat doe ik ook, hè Jack?”

„Nou, en anders zou ik je wel mores leeren!” zei Jack met grappige strengheid. „Nou ik weer terug ben, zal ik je eens anders aanpakken! Die mazelen-geschiedenis hebben we nou

haast gehad en dan draag ik jou niet meer, maar dan moet jij mij dragen. Zoo, en was miss Vancourt reuzelief voor je?”

Toen Jack thee gedronken had, ging hij naar huis om zich te verkleeden. Van zijn loon had hij een nieuw pak gekocht inplaats van het versletene en hij trok het aan, eer hij z'n inspectietoetocht aanving, want de meesterknecht van Vancourt Towers moest er netjes uitzien, vond hij. Hij ging naar de velden, gaf eenige bevelen aan de mannen en aan Georgie — die hem nog steeds met open mond aankeek — en wandelde toen naar de plantage. Die werd zoo genoemd, omdat Sir Richard er, in een plotselinge bevlaging, wat sparren en den- nen had geplant op de helling ten Westen van de boerderij. Hij had ze daar geplant, maar later had hij ze weer verwaarloosd en Jack had besloten sommige der jonge boomen te dunnen.

Terwijl hij er nadenkend naar stond te kijken, kwam daar boven een meisje aanloopen en bleef stil staan aan den rand van de steilte.

Zij was groot en bevallig en droeg een dunnen doek om haar hoofd en Jack herkende in haar Kate Transom, de dochter van den man, dien hij op stroopen had betrapt. Zij verzamelde de takken, welke door den wind van de boomen gerukt waren

en Jack keek afgetrokken naar No. 16 haar. De arbeiders van Vancourt Towers hadden vergunning, om het doode hout te sprokkelen en ze deed dus niets, dat verboden was, maar terwijl Jack naar haar keek, moest hij onwillekeurig denken, dat dit toch een armzalige bezigheid was voor zulk een sterk en mooi meisje.

Geheel onbewust van zijn tegenwoordigheid ging Kate door met hout sprokkelen en nu stond ze op het uiterste puntje van de steilte.

„Als de grond daar los liet, zou ze naar beneden vallen,” dacht Jack.

Nauwelijks was die gedachte bij hem opgekomen, of wat hij daar overwogen had, gebeurde. De grond raakte los onder den druk van haar voeten en ze viel neer, vlak naast Jack. In haar val schuurde ze langs een overhangenden boomstronk en ze lag daar nu, geheel bewusteloos.

Jack knielde naast haar neer en hief haar hoofd op. Zij zag er uit als een doode.

Was het ongeval in Australië gebeurd, dan zou Jack zijn flesch met brandewijn bij de hand gehad hebben; maar nu had hij geen flesch bij zich en er was ook geen water in de buurt. Hij kon niet anders doen dan haar naar het dichtstbijzijnde huis dragen en dat was toevallig zijn eigen huisje. Het was heel natuurlijk, dat hij haar daarheen droeg. Ofschoon ze groot was, was ze toch niet bijzonder zwaar en hij tilde haar op en droeg haar langzaam, over zijn schouder, naar het huis.

De deur stond open en hij zette haar in den ouderwetschen stoel, waarin ze gemakkelijk lag uitgestrekt; toen haalde hij wat water en bette er, tamenlijk onhandig, haar gezicht mee. Kate was een buitengewoon mooi meisje en de meeste mannen zouden getroffen zijn door haar regelmatige trekken en door het prachtige haar, dat haar bleke gezicht omlijstte. Maar Jack deed zoozeer z'n best, om haar weer te doen herleven, dat hij niet lette op haar schoonheid.

Eindelijk opende zij haar oogen en zuchtte.

„Ik kon het niet helpen, vader,” mompelde zij. „Ik wist niet, dat ik zoo dicht bij den kant stond. Het spijt me.”

„In orde,” zei Jack. „Je wist niet, dat de grond daar uitgehold is. Voel je je nu weer wat beter?”

Zij richtte zich op en keek verlegen om zich heen; en toen haar oogen op Jack's gezicht vielen, werd ze vuurrood.

„Waar ben ik?” vroeg ze. „Ben ik gevallen?”

„Je bent in mijn huisje,” zei Jack. „Er brokkelde een stuk aarde af, waarop je stond. Ik hoop, dat je je niet bezeerd hebt. Je hebt onder 't vallen je hoofd gestooten. Laat me eens kijken. Ja, 't is goed aangekomen. Ik zal 't even uitwasschen.”

Hij haalde wat water en wiesch de wond uit, zij lag achterover, met half gesloten oogen, zacht kreunend.

„U hebt — m'n leven gered,” zei ze.

Jack lachte.

Ook in Vlaardingen is er groote belangstelling, zooals operal, voor een troumpartijtje.

„Onzin,” zei hij. „Ik was toevallig in de buurt, toen je viel — dat is alles. Wacht nog even, dan krijg je wat thee. Wij, Australiërs, denken altijd, dat je met thee alles genezen kan.”

„Komt u uit Australië?” vroeg ze. „Vader is ook pas uit Australië gekomen.”

Jack beet zich op de lippen en zwijgend zette hij thee. Zij dronk er even van, stond toen op en als verlegen keek ze om zich heen in de kleine kamer.

„Ik ga,” zei ze, „ik ben nu weer heelemaal in orde. Maar ik zou u willen bedanken en — ik kan niet.”

Zij stond daar, haar groote, glanzende oogen rustend in de zijne; toen sloeg ze haar oogleden neer. Er was iets in haar blik en in heel haar houding, dat Jack onzeker maakte. Hij verlangde ernaar, dat ze heen zou gaan, maar wilde niet onvriendelijk wezen.

„Weet u zeker, dat u weer heelemaal goed bent?” vroeg hij. „Zal ik met u meegaan? Ik weet, waar u woont.”

„Neen, neen,” zei ze, „er mankeert me niets meer. Ik kan best lopen.”

Jack stak haar de hand toe en zij nam die in de hare. Het was 'n smalle hand, bruin verbrand, doch goed gevormd, als die van een dame. Zij bracht zijn hand tot aan haar lippen en kustte ze.

„U hebt m'n leven gered,” zei ze. „Dat zal ik nooit vergeten. Misschien kan ik — later — 'n anderen keer — zeggen, hoe dankbaar ik ben — kan ik misschien iets voor u doen. Nu kan ik niet —”

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Den ochtend na Jack's terugkomst werd Esther wakker met 'n vreemd geluksgevoel, 'n gevoel, dat haar bevreemdde, want gedurende de laatste twee of drie dagen had ze zich somber gevoeld en rusteloos. Ze zong, terwijl ze zich aankleedde en zingend kwam ze, met lichten tred, naar beneden in de ontbijtkamer, waar miss Worcester op haar zat te wachten.

„Je schijnt van morgen goed gehumeurd te zijn, lieve,” zei de oude dame, toen Esther haar kustte, en met liefhebbende bewondering keek ze naar het mooie gezicht met de stralende oogen en warm-roode lippen.

„Vindt u?” zei Esther. „Ja, dat geloof ik ook. Wie zou er ook niet goed gehumeurd wezen op zoo'n heerlijken dag? Hebt u de lucht ooit zoo blauw gezien en de bloemen zoo prachtig? Het is toch wel zalig, om rijk te wezen en in zoo'n schitterend huis te wonen; om naar je eigen park en bosschen en velden te kunnen kijken en te weten, dat je de meesteres bent van *Vancourt Towers*! Denk eens aan, tante! Als dat testament van Sir Richard er niet geweest was —” Ze zweeg even, alsof een plotselinge gedachte bij haar opkwam — „en als zijn neef, die arme jonge man, niet gestorven was,” voegde ze er ernstig bij, „dan zou ik nu aan die saaie pianolessen moeten beginnen, in plaats van hier zoo heerlijk te kunnen ontbijten en m'n eigen baas te wezen met een heelen dag vóór me om mee te doen wat ik zelf wil. Tante, ik ben er heilig van overtuigd, dat dit wereldje het beste is van alle mogelijke werelden,” besloot ze lachend.

„Je bent niet heelemaal vrij, om precies te doen, wat je wil, lieve,” zei miss Worcester glimlachend. „We moeten vandaag bij de Fanworths gaan lunchen. zooals je weet.”

Esther trok een leelijk gezicht; toen zei ze haastig, alsof ze zich schaamde:

„Ik mag Lord Fanworth wel; hij is zoo vriendelijk en opgeruimd; en Lady Fanworth is wel wat stijf en vormelijk — om niet te zeggen vervelend — maar ik geloof, dat ze een goed hart heeft. Ja, ik zal 't er vast leuk vinden — ik geloof, dat ik vandaag alles leuk vind! Wat 'n hoop brieven! De meeste zijn natuurlijk bedelbrieven, zooals gewoonlijk. Alle arme menschen in de wereld schijnen van m'n buitenkansje te hebben gehoord en vragen me om hulp. Ik zou ze allemaal wel duizend pond willen sturen — al zegt mr. Floss ook, dat negen tiende van die brieven van oplichters komen.”

„Het hemd is nader dan de rok, m'n lieve Esther,”

Het aardige bakkertje van Moordrecht.

zei miss Worcester, alsof ze iets geheel origineels verkondigde. „Ik denk, dat er in Vancourt armen genoeg zijn.”

„Daar ben ik ook bang voor,” zei Esther. „Ik moest ze eigenlijk allemaal kennen; maar alles is nog zoo nieuw voor me, dat ik me niet erg op m'n gemak voel. Als ik arm was, zou ik 't heusch niet prettig vinden, wanneer er 'n rijke bij me kwam, om me uit te hooren; ik zou vast heel trotsch wezen en heel onhebbelijk. Maar ik moet m'n plicht doen, zegt mr. Gordon.”

Miss Worcester haalde haar neus op.

„Nogal brutaal van mr. Gordon, om iets dergelijks te zeggen, dunkt me.”

„O neen; mr. Gordon is soms wel 'n beetje — ruw, maar hij is nooit brutaal,” zei Esther, toen ze haar brieven ter hand nam. „Hij had 't over de boerderij en over 't wild, toen hij dat zei.”

„Ik hoorde, dat hij weer terug was,” zei miss Worcester, „maar dat zal wel niet waar wezen, want die hond van hem lag gisteravond nog op 't terras.”

Esther kleurde even.

„Mr. Gordon had hem gezegd, dat hij bij me moest blijven en hij zou 't gedaan hebben ook, maar ik zag, dat hij vreeselijk naar z'n baas verlangde — die arme Bob keek me zóó smeekend aan — dat ik hem naar huis stuurde. En nu zal hij wel in z'n schik wezen.”

Bij de brieven was er een van Selby Layton, dien ze opende en las. Het was een alleraardigste brief, vol betuigingen van spijt, dat hij nu in het rookerige Londen was inplaats van in het heerlijke Vancourt; maar het was ook een zakenbrief.

Hij had informaties ingewonnen en verschillende arme familieleden ontdekt; als Esther hem twee honderd vijftig pond stuurde, dan zou hij die oordeelkundig en natuurlijk anoniem verdeelen. Zoodra hij die taak volbracht had, zou hij Esther de namen van de ontvangers opgeven.

Esther was hem zeer dankbaar en na het ontbijt ging ze dadelijk naar de bibliotheek en ontsloot ze de schrijftafel, waarin ze haar mooie, nieuwe cheque-boek bewaarde. Zorgvuldig schreef ze een cheque voor het gevraagde bedrag en vouwde die in een vriendelijken dankbrief. Het was niet noodig, dat hij haar de bewuste namen opgaf en zij zou hem gaarne een veel grootere som zenden, als hij er een goed gebruik van kon maken, schreef ze hem.

Dien ochtend voelde zij zich, alsof ze iedereen gelukkig zou willen maken.

Zij ging naar het terras en, terwijl ze tegen de balustrade leunde, zong ze zachtjes in zich zelve; toen werden haar oogen aangetrokken door 'n rookpluim uit den schoorsteen van het kleine huisje, dat bij de boerderij hoorde en haar gedachten dwaalden vanzelf naar Jack Gordon.

Zij was er zich niet bewust van, hoe dikwijls ze wel aan hem dacht en zeer zeker was ze er zich niet van bewust, hoezeer zehem had gemist toen hij weg was; en dezen ochtend dacht ze voortdurend aan hem. Zij bewonderde zijn sterke natuur en onwillekeurig kwam ze onder den invloed daarvan. Er was iets in Jack's onafhankelijkheid en zelfbewustzijn, in de besliste wijze, waarop hij wist te verkrijgen en te doen, wat hij wenschte, dat haar fascineerde. En met al zijn heerschzucht en overwicht was een zachtheid en

een teederheid verbonden voor al, wat zwak was, die haar nog meer dan al het andere in zijn karakter aantrok. In zijn zorgen voor Nettie en voor Bob was hij als 'n vrouw en zelfs voor haar was hij soms zacht en bijna teeder geweest.

Sedert hij op de boerderij gekomen was, had ze een gevoel van veiligheid gehad, iets als een bemoediging, wat voor haar, de meesteres van *Vancourt Towers*, vreemd en onbegrijpelijk was, daar de man toch enkel een van haar ondergeschikten was. Dat gevoel van veiligheid had ze juist dezen morgen, nu hij weer terug was, bijna binnen het bereik van haar stem, al buitengewoon sterk, overwoog zij.

Toen die gedachte bij haar opkwam, had ze ineens het verlangen, om hem te zien, wat haar verschrikte en naderhand zelfs ergerde. Waarom dacht ze toch zoo vaak aan dien jongen man, dien vreemdeling, van wien niemand wist, waar hij vandaan kwam en van wien niemand wist, waar hij heen zou gaan, als Martin weer op de been was? Zij haalde, met een gebaar van ongeduld, de schouders op.

„Al die weelde hier maakt me droomerig,” zoo verweet zij zichzelf. „Ik moet wat te doen hebben, ik moet iets hebben, om m'n gedachten bezig te houden.”

Zij herinnerde zich wat haar tante had gezegd over de armen van Vancourt. Zij had nog 'n paar uren vrij, eer ze naar de Fanworths moesten; dien tijd zou ze besteden door 'n paar van de arme huisjes te bezoeken; ze moest er toch eens mee beginnen en hoe eer dit gebeurde, hoe beter.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

DE NIEUWE HOEDEN

Is het niet waar, dat voor het komende seizoen onze grootste belangstelling uitgaat naar de nieuwe hoeden? Bij al het nieuwe, dat de mode ons brengt, zijn het immers juist de hoeden, welke opeens een geheel andere lijn gaan volgen, waarbij de fantasie vrij spel is gelaten. We hebben nu niet meer, zooals eenige jaren geleden, allemaal eendere gladde dopjes, we hebben ook niet slechts te kiezen tusschen enkele modellen, er is nu haast een eindeloze verscheidenheid.

Iets romantisch is er in de nieuwe schuin gedragen hoeden met wapperende struisveeren, die niet zouden misstaan bij 't costume van een middeleeuwsche slotvrouw. Coquet zijn ook de kleine steekjes, de kwieke chasseurs met ganzepen of met haneveeren; de zwarte chapeliers, schuin opgezet als de matelot van een Spaansche danseres. Er zijn modellen die slechts weinigen zullen kunnen of durven dragen, modellen met groote laag neerhangende struisveeren, wit, groen of terra; maar er zijn ook heel eenvoudige modelletjes, gegarneerd met 'n klein kopveertje, met 'n vleugeltje of met een enkelen strik; er zijn hoeden met 'n veerengarneering van fel afstekende kleur, maar soms ook is alles in één kleur gehouden, of wordt het geheel slechts door 'n enkel tintje opgefleurd.

Er schuilt in die groote verscheidenheid van het nieuwe ook een gevaar. Men heeft

tandsche struisveeren, opvallend van tint of van grootte, waarbij je onwillekeurig denkt: „Wat is ze mooi opgedirkt met die oude veer"! Ik vrees trouwens, dat in den komenden winter heel wat „modieuse" hoeden den lachlust zullen opwekken, want die hyper-moderne, heel kleine, schuin opgezette hoedjes kan heusch lang niet

Zwart viltten hoed met groene struisveer.

vilt, ook eenvoudig, maar meer „gekleed" door de bescheiden elegance van 'n kleine groene struisveer, is van Corinne et Marcelle.

Agnès ontwierp den zwart viltten chapelier, met garneering van 'n viltten strik en kleine zwarte struisveer, welke zóó als hij gedragen wordt aan den hoed van een Spaansche danseres herinnert.

Dan hebben we nog de bruin viltten toque van Germaine Page, met den sierlijk geplooiden rand en de laag neerhangende groote bruine struisveer. Zelfs het haar van de mannequin doet hier aan veeren denken!

PAULA DEROSE.

Chapelier van zwart vilt met garneering van viltten strik en kleine zwarte struisveeren.

iedereen met succes dragen!

Mag ik, nu we ons gaan behoeden voor den winter nog eens den raad geven, bij het koopen van nieuwe hoeden die niet alleen te passen bij de mantels en japonnen, waarbij wij ze 't meest zullen dragen, maar ook voor 'n grooten spiegel, waar het geheele figuur in wordt weerkatst? Het is niet voldoende als 'n hoed enkel het gezicht flatteert. De hoed moet met 't geheele toilet en de geheele gestalte harmonieeren, wil de aankoop ervan een succes worden.

Heel modieus en tegelijk heel eenvoudig, uitmuntend geschikt om te worden gedragen bij een tweed mantel of een eenvoudig mantelpak, is het donkerblauwe viltten hoedje van onze eerste afbeelding, ontworpen door het modehuis Blanche Robert. Een paar witte Mercurius-vleugeltjes vormen het eenige ornament.

Het tweede hoedje van zwart

Bruin viltten toque met groote afhangende struisveer in dezelfde kleur.

Donkerblauw viltten hoedje met witte Mercurius-vleugels.

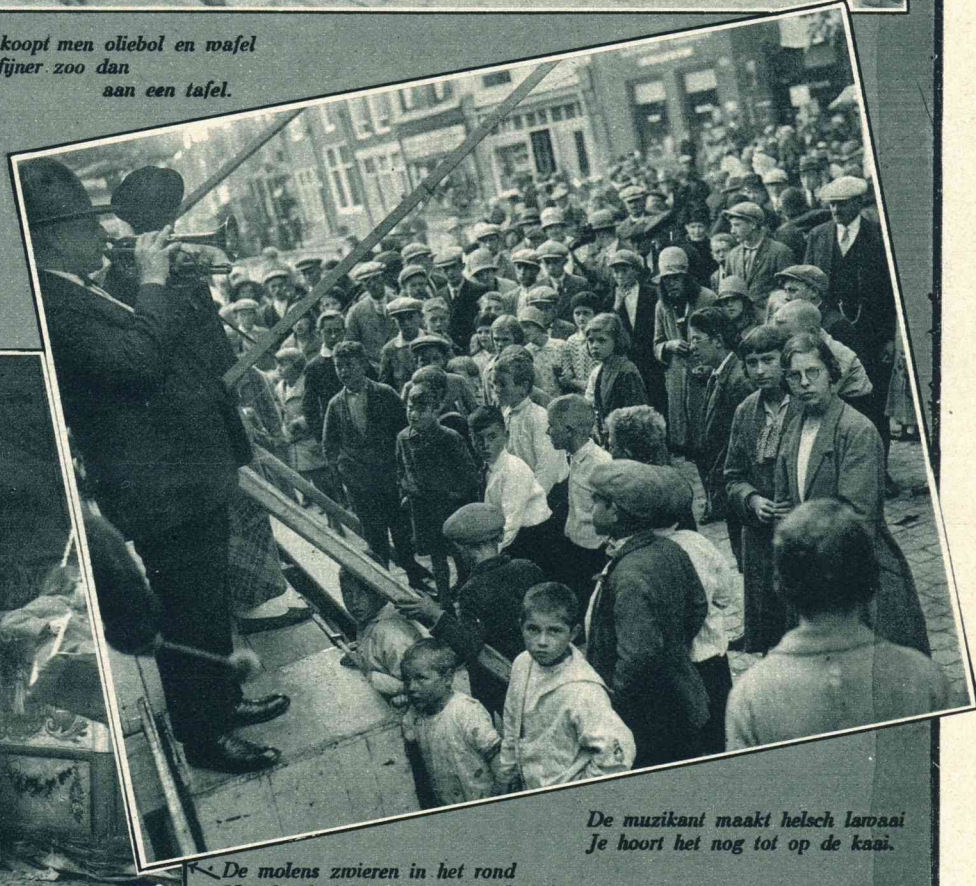
nog oude veeren of fantasietjes, zorgvuldig bewaard van jaren her, en men verheugt er zich natuurlijk over, met die oude dingen weer iets moderns te kunnen bereiken. In vele gevallen zal dit ook best mogelijk wezen, maar laten we onze lang bewaarde schatten eerst eens kritisch bekijken, eer we ermee voor den dag komen. We kunnen véél beter 'n hoedje hebben zonder veer, of met 'n heel bescheiden garneering dan een met 'n weidsch veerenexemplaar, waarop als 't ware geschreven staat: „bewaard van vroeger"! Reeds nu zien we zulke hoeden met min of meer af-

't Was Kermis meer in Zierikzee
En jong en oud deed vroolijk mee

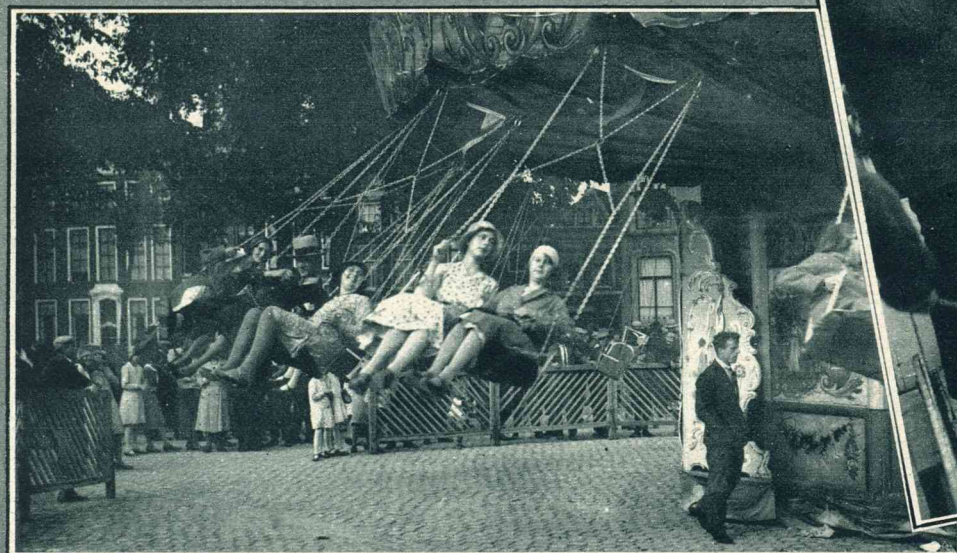

Hier koopt men oliebol en wafel
't Is fijner zoo dan
aan een tafel.

De muzikant maakt helsch lawaai
Je hoort het nog tot op de kaai.

De molens zwieren in het rond
Nog harder! Het kan niet te bont!

Zeeuwsche Film

De koopman met zijn kramery
is er natuurlijk ook meer bij

Kijk toch eens wat een kermispret
Die gaan vast niet voor 't eind naar bed.

Een Zeeuwsche combinatie, samengesteld uit voetballers van Middelburg, Terneuzen, Hulst, Axel en Goes, speelde Zondag j.l. tegen een Zwaluwenploeg en werd met 8-1 geklopt. Op onze foto het Zeeuwsche elftal.

De Zwaluwenploeg, welke de Zeeuwsche combinatie met 8-1 sloeg

ZEEUWSCHE SPORT

Spelmoment uit den wedstrijd Zeeuwsche Combinatie—Zwaluwen. Cattoir, de uitstekende doelman der Zeeuwen, weerde zich geducht. Men ziet hem op onze kiek 'n aanval onderbreken.

Een sterk gewijzigd Zwaluwen-elftal, waaruit welhaast de geheele internationale tint verdwenen was, heeft den strijd aangebonden tegen een elftal, samengesteld uit Zeeuwsche spelers. We hadden verwacht een eentonigen, eenzijdigen strijd en waarlijk, er heeft slechts één elftal voetbal gespeeld. Het Z.V.B.-elftal heeft danig teleurgesteld en dat wel bijna in alle linies. We zeggen „bijna”, want ongetwijfeld stak de keeper Cattair met beide backs, boven de andere spelers uit. Het is naar onze meening een wedstrijd geweest, waarin duidelijk tot uiting kwam, dat het niet mogelijk is, met eenige kans op succes, spelers van diverse vereenigingen naast elkaar te plaatsen en een wedstrijd te doen spelen, zonder eenige oefening. Heel duidelijk werd dit bewezen in de voorhoede, waar Vogel, tusschen twee Terneuzenspelers geplaatst als midvoor, geen oogenblik heeft kans gezien zijn volle kracht te ontplooiën. Dit was niet alleen een gevolg van het feit, dat zijn medespelers hem niet voldoende kenden en verstonden, maar moet ook daaraan worden toegeschreven, dat beide binnenspelers het tempo van den Middelburgmidvoor niet konden bijhouden. De beide vleugelspelers hadden goede momenten, doch konden evenmin het verdedigingstweetal van de Zwaluwen voor moeilijke problemen plaatsen. Het enige Zeeuwsche doelpunt in dezen wedstrijd, die met 8-1 werd verloren, kwam indirect van de beide spelers, Schrijver en Vogel, die in de voorhoede nog de beste krachten waren, hoewel de bal van den schoen van Dobbelaire in 't net belandde. De andere schoten, die niet talrijk waren, konden keeper Odijk geen al te groote moeite veroorzaken. Een ander deel van het elftal, de middenlinie, faalde absoluut. Noch aanvallend, noch verdedigend hebben zij zich van een goede zijde doen kennen. Een futloos spelletje werd over 't algemeen gespeeld. Wanneer er nog één van hen

nu en dan goed werk deed, was de steun der overigen zoover te zoeken, dat alles weer op niets uitliep. Slechts de backs met den keeper hebben zich eenigszins boven het „slecht 2e klasse spelletje” weten te verheffen. We weten niet, wien van dit drietal we als den beste kunnen aanmerken. Zeker is, dat Hulst over een goeden doelverdediger beschikt. De eenige fout, die we hier zagen, was een te veel op één lijn staan der beide backs, terwijl de verdedigers ook niet mogen vergeten, dat aanvallen nog steeds de beste verdediging is.

Tegen den steeds door achterhoede en middenlinie der Zwaluwen opgestuwden aanval waren zij ten slotte niet bestand. Geen

Belangstelling bij den voetbalwedstrijd tusschen de Zwaluwen en het Zeeuwsche elftal. Een deel van de kijkers zag den wedstrijd van een verheven standpunt.

wonder, als men ook ziet, hoe een Wels, Opstal, v. Gelder en v. d. Wildt met de ballen goochelen. Over het algemeen hebben de Zwaluwen het evenwel ook niet verder gebracht dan een middelmatigen eerste klas wedstrijd, misschien is deze kwalificatie nog wat te goed. Tegen een elftal als het Zeeuwsche nu was,

hoefden de heeren zich evenwel niet al te moe te maken.

Het is onprettig, zoo weinig goede klanken te kunnen laten hooren over ons Zeeuwsche elftal, doch hoe zouden we goed kunnen schrijven, waar zooveel slechts te aanschouwen werd gegeven? We hopen een volgenden keer beter en gelooven, dat de samenstelling van zoo'n elftal er na dezen wedstrijd heel anders zou uitzien. In de competitie zal blijken, dat het elftal van „Middelburg” lang zoo'n kwaad figuur niet zou slaan als nu het Zeeuwsche deed.

Als een hoekschop genomen wordt. — Een spelmoment uit de match tusschen Zwaluwen en Zeeuwen op Zondag j.l.

Bie ons op 't durp

XVI

Vorige weeke à 'k 'et over den dokter. Nie da' 'k ies van de man zou willen zeggen, 'oor, wan 't is 'n beste vent, en 'ie doe vee goed.

Mae ik zegge ik, dà je toch nie te vee mie je mot laeten doen; ze zouwen je glad in stikjes sniejen en wee in mekaere zetten. En dae e'k nie van terug.

Mae 'k bin 't toch glad nie seens mie Flupse, den barbier. Die kwam lest bie m'n en ie zee: Pier, zee- 't 'n, 'k bin 'ebroken. Zò, zeg ik, 'ei jie 'n breuke? Net, zee 'um, mae da's 't ergste nie. 'k 'En zo'n breukband 'ekocht van dien pastoor, je weet wè. En die 'elp goed. worè 't nie! Mae noe mò je is dienken, noe èk 'n zeer been òk.

E' mae menschen, Flupse, 'oe kom jie dae noe zò an? zee ik.

Dà weet ik òk nie, zee Flupse. Mae noe mò je is 'oren. Den dokter was vandage bie m'n en die zee dat 't 'en d'r in most sniejen. Ik zegge ik: gin gedag van, ik laete nie mie m'n eigen leuren; à jie sniejen wil, dan snie je mae in j'n eige pooten. Nou, toen wier 'n kwaed, en ie is weg'eloopen.

Zò, zò, zee ik, jie bin toch òk 'n aorigen.

Neent, glad nie, zee Flupse. Mae ik zegge nog tegen z'n, dokter, zeg ik, à jie zò gaeg sniejen wil, dan à je mae slachter motten worren. En toen bin 'k nae dien dokter in Bergen op Zoom 'egaen, je weet wè, en dae kom ik noe niet van terug. En die zee, da' 'k 't 'er mae 'n bitje zalleve op most smaeren, en dat è 'k noe 'edaen 'ok.

Flupse, zee ik, ik bin 't nie mie je seens. 'n Dokter is 'n stedeerd man, en zò lang à tie d'r bin, gae ik nie nae den wonderdokter.

En 'k mò je zeggen, ik begriep ik dat nie. Ze loopen op 't durp allegaere nae dien wonderdokter, en onzen dokter is toch 'n bekwaem man.

En de vrouwe is toch òk in 't zieken'uus 'ewist, toen ze d'r been 'ebroken 'eit, en 't is 't 'er goed bekommen. En mien òk, wan dà been is 'n bitje stieve 'ebleven, en noe kan ze mien nie mi zò achter m'n votten zitten, ee?

Verder è 'k julder noe eijelijk niks te vertellen. Je mò nie dienken, dat dà meevalt, om elke weeke zò'n brief te schrijven, wan je mò dienken, ik kan ik 't 'er nie alles in schrijven wa' k wil. Om noe 's erg'eerlijk te wezen, daevoe èk òk mae nie verder over Den 'Aog 'eschreven.

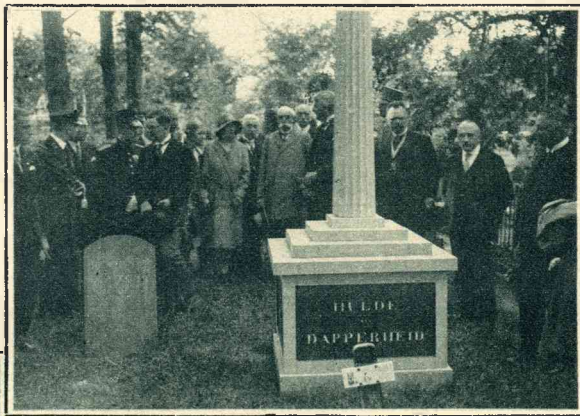
Vleeweke was de riddakteur bie m'n, en die zee: Van 't Hof, zee-d-un, je mò mae nie mi over Den 'Aog schrijven, dà briengt de menschen mae in de verleidinge en verzoekingën.

Ik zegge: Dae è 'k noe nog glad nie an 'edocht, mae j' ei glik en ik zà ik 't 'er nie mi over schrijven. Afijn, mae noe is 't bladje tòch awee vol, en 'k scheeè d'r uut.

Tot komende weeke
PIER VAN 'T HOF

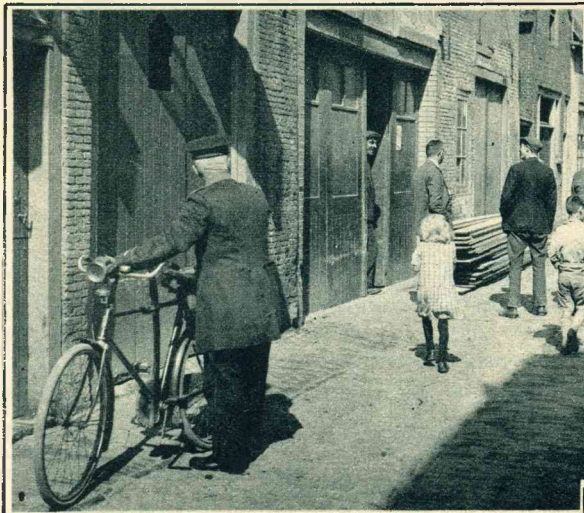

Ter herdenking der feiten uit de jaren 1830—1832 werd ook te Vlissingen een korte plechtigheid gehouden bij de nog bestaande graven der toenmaals gesneuvelde. Door den heer R. Arntzenius, directeur van het Loodswezen, werd een rede uitgesproken bij een krans gelegd op het graf van jhr. Lewe van Aduard.

Na de korte plechtigheid werden de graven der overige gesneuvelde, die alhier begraven liggen, bezocht.

De staking te Goes. Nu al meer dan 3 weken geleden is er een staking uitgebroken op de orgelfabriek „De Schelde” te Goes, die het anders zoo rustige stadje eenigszins in het middelpunt der belangstelling heeft geplaatst der provinciale bladen. We meenen te kunnen volstaan met eenige foto's van deze stakingsbeweging en ons van verder commentaar te kunnen onthouden. Een kijkje bij de fabriek, waar de werkwilgen door de politie worden opgewacht.

Eenige „posters” en nieuwsgierigen wachten de werkwilgen op.

De politie begeleidt de werkwilgen huiswaarts, gevolgd door enkele nieuwsgierigen, waarbij het niet altijd kalm verloopt.

De verschillende autoriteiten, die bij de plechtigheid aanwezig waren.

Zeeuwsch Nieuws

Jhr. Lewe van Aduard, kleinzoon van den alhier begraven, gesneuvelde naamgenoot, bedankt voor de gebrachte hulde.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat een loodgieter uit de goot van het Oost-Indische huis viel, maar het leven er afbracht omdat hij in het klimop bleef hangen. Algemeen wordt dit feit een wonderbaarlijk iets genoemd, zegt onze berichtgever. Niet overdrijven, beste man. Uit den aard der zaak kan „klimop” zich nu eenmaal niet vereenigen met „val neer”!

Men meldt ons uit Goes, dat de openbare attracties, die de middenstanders gedurende de winkelweken het publiek aanboden, de menschen zoo boeiden, dat 's avonds geen winkelier 'n klant in zijn zaak zag.

Uit Sint Jansteen schrijft men ons, dat daar gedurende dit jaar reeds voor de vierde maal een drieling geboren is. Het musschengilde schijnt te overwegen, ook de ooievaars op de lijst van hederlijke vogels te zetten. Foei!

Men seint ons uit Philippine, dat de kommiezen dezer dagen een smokkelauto met twee manden (waarin 55 Belgische kippen) aan den haak geslagen hebben. Als dat 'n internationaal conflict wordt, wat zal dat dan een gekakel geven!

Een kabeltelegram uit Ierseke maakt met veel ophef gewag van 't succes eens Iersekenaars, die met een zijner duiven, bij den laatst gehouden wedvlucht van Parkstone (Eng.) een eersten prijs, een geldprijs en den Scheldeprijs won.

Wij zouden het heel wat kraniger gevonden hebben van dien Iersekenaar, indien hij geheel alleen die prijzen verdiend had.

Uit Kruiningen meldt men ons, op een fantasie-ansichtkaart, dat de bestuursvergadering van de Burgerwacht in het gemeentehuis bijeenkwam en tot commandant den veearts benoemde.

Wij hopen niet, dat deze keuze in de toekomst tot paardemiddelen zal leiden!

In het land van Cadzand heeft de vermaarde stoomtram weer eens slag geleverd tegen een ander voertuig; ditmaal tegen niemand minder dan een echte dorschmachine. De kamp was ditmaal voor het stoomend monster meer eervol, dan 't vorige gevecht met een kindewagentje. Ook ditmaal geraakte de locomotief wel uit de rails maar zij smaakte toch de voldoening, dat de dorschmachine in de sloot tuimelde. Het bemannen der locomotief met zeer zwaarlijvige machinisten, zou in de naaste toekomst misschien tot nog kraniger prestaties kunnen voeren.

Twee groenteventers te Souburg reden op elkaar in. De een kwam met zijn wagen in het water langs den weg terecht. 'n Hevige ruzie was 't gevolg. Toch komt het meer voor, dat je door 'n concurrent van den wal in de sloot geholpen wordt.

In Zeeuwsch-Vlaanderen houdt de politie zich ledig met het keeren van zigeuners benden. Van bemiddelingspogingen door „Vreemdelingenverkeer” hoorden wij nog niet.

Tot de volgende week, dames en heeren!

Leer meer, verdien meer - wees meer

GIJ KUNT HET! Onze brochures toonen u HOE!

De voornaamste eisch van de practijk des levens is:

**uw kennis,
uw arbeid,
uw eigenschappen
of goederen
MEER PRO-
DUCTIEF te
maken.**

DIT LEERT U HET N.I.Z.O.

J. C. DALMEIJER Oprichter en Bestuurder van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling.

Beantwoord deze persoonlijke vragen eens aan Uzelf

Hebt gij uw aandacht, — wils-
kracht en zintuigen onder alle
omstandigheden tot uw dienst?
Is uw geheugen betrouwbaar?
Is uw waarnemings- en con-
centratievermogen sterk?
Is het u moeilijk vlug en flink
een besluit te nemen?
Zijt gij sterk in oorspronkelijke
ideeën? Kunt gij u gemakkelijk
ergens uitwerken?
Kunt gij nieuwe zaken uit-
denken?

Handelt gij overhaast en im-
pulsief?
Gaaf gij wel zoo goed vooruit,
als gij zoudt wensen?
Zijt gij zenuwachtig of be-
vreesd?
Zijt gij een kalm, krachtig
werker?
Hebt gij geleerd, hoe gij wer-
ken moet?
Zijt gij onder alle omstandig-
heden een goed spreker?

Dwalen uwe gedachten af bij
't spreken, denken of schrijven?
Hebt gij veel zelfvertrouwen?
Kunt gij moeilijk „NEEN”
zeggen?
Zijt gij spoedig terneerge-
slagen?
Kent gij de voordeeligste ma-
nieren om uw werk te verrichten?
Weet gij, hoe gij uw school-
kennis en ondervinding practisch
moet gebruiken om het grootst
mogelijk succes te hebben?

Hebt gij uw hersenen en uw
tong steeds en gelijktijdig tot
uwe beschikking?
Zijt gij een Persoonlijkheid?
Voelt gij u in elk gezelschap en
in elke omgeving op uw gemak?
Weet gij hoe gij uw vermogens
tot ontwikkeling kunt brengen,
en doet gij dat?
Weet gij, hoe gij aan uw kennis,
aan uw werk en aan uw per-
soonlijkheid de hoogste waarde
kunt geven?

Er bestaat eene methode, waardoor gij op alle bovenstaande
vragen binnen korten tijd een bevredigend antwoord kunt geven.

ZIEHIER DE RESULTATEN.

Cursist 298
Ik heb de laatste 12 maanden
de uwe cursus van de
practijkgebruikt en ben
nu PROCURATIEHOUDER
De inwoners van mijn
dorp kunnen zich dit
succes niet verklaaren.

KRUIDENIERSWARREN
Cursist 4028
EIGENAAR VAN 24
KRUIDENIERSWINKELS.
Voeger altijd tegen
spoed. Sinds de studie
in uw Cursus, oaden-
vind ik thans geen
moeilijkheden meer
bij het doorzetten van
mijn plannen.

Cursist 4597
SIGAREN-
FABRIKANT
Schrijft, dat
hij zijn flinke eigen
zaak te danken heeft
aan DALMEIJER'S
CURSUSSEN

Cursist 10095... Met
voorbijgaan van vele
anderen wordt hij een
jaar na de Cursus van
het N.I.Z.O. te hebben
bestudeerd, benoemd
tot Directeur van het
filiaal te Parijs van
een onzer grootste
industrie zaken.

LEDERWAREN
Cursist 3570 bracht
het 12,5 jaar tijd van
klein winkeltje, die
met het raam van zijn
huiskamer als uitstapkast
wat stukjes leer verkocht,
tot eigenaar van een
nieuw gebouwde pand met
een bloeiende zaak in
lederwaren.

Cursist 3346
ONDERWIJZER
Binnen
eenige weken
volmaakte orde
in de klas. Geen za-
blijvers meer, geen
strafwerk noodig.

Cursist 7267... werd
in 2½ jaar tijd van een
onbeteekenend scheep-
bevrachter tot eigenaar
eener vloot van 60
sleepboten.

Dit zijn enkele voorbeelden uit de levensgeschiedenis der 50000 personen, wien wij leerden

DE DROOMEN voor hun TOEKOMST te VERWEZENLIJKEN!

Door het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKELING, den pionier op het gebied van de ontwikkeling der Persoonlijkheid volgens de moderne wetenschap der TOEGEPASTE PSYCHOLOGIE, worden

10.000 Brochures elk van 20 bladz.
groot formaat, met 40 illustraties **KOSTELOOS**

beschikbaar gesteld voor 5000 Abonné's en Vaste Lezers van dit blad, die deze het eerst aanvragen op onderstaanden BON

Een korte weg tot Succes in het Persoonlijk Leven, in het Maatschappelijk Leven, in Ambt, Beroep en Zaken.

De man of vrouw, die in onzen
tijd wil slagen (en wie wil dit niet?)
moet aan hooge eischen weten te
voldoen. Zoowel in het gezinsleven,
als in de Maatschappij, in ambt,
beroep of zaken zijn de eischen
voor welslagen in de laatste jaren
hoog opgedreven, en onbarmhar-
tiger dan ooit tevoren is het vonnis,
dat hem treft, die niet aan de ver-
wachtingen weet te beantwoorden.
Concentratievermogen, beslist-
heid en degelijke geestelijke pro-
ductiviteit zijn de groote wapenen,
die ons den dagelijkschen strijd
moeten doen winnen.
Mislukking ligt in het vooruit-
zicht van hen, die hun geest niet
hebben getraind, om er de beste
resultaten van te trekken, wier
karakter niet is gestaald. Oefening
van den geest is, wat organisatie is
voor een zaak. De zaak, die slecht
georganiseerd is, kan niet mede-
dingen met eene, die op weten-
schappelijke wijze is georganiseerd.
Evenmin kan de man of vrouw,
wiens geest en karakter ongeorgani-
iseerd of ongevoerd zijn, op ge-
lijken voet concurreeren met den
man of de vrouw, die door middel
van Dalmeijer's methoden de
eigenschappen en hoedanigheden
hebben ontwikkeld, die iemand met
een eervol nummer uit den ons
allen opgedrongen strijd om het
levensgeluk doen te voorschijn
komen.

geluk, waardeering en geldinbre-
ngende eigenschappen, die ontwik-
keld worden door den Cursus van
het Nationaal Instituut voor Zelf-
ontwikkeling:
Groot Concentratievermogen.
Beslistheid. Organisatievermogen
Practische Levenskunst.
Drijfkracht. Arbeidsbesparing.
Initiatief. Logisch Denken.
Vindingrijkheid. Zelfkennis.
Scheppende Verbeeldingskracht.
Snel Opmerkingvermogen.
Kalm Oordeel. Energie.
Snel Besluiten. Wilskracht.
Zelfvertrouwen. Plichtsgevoel.
Overredingskracht. Opvoedkunde
Het Uitdenken van ideeën. Geduld.
Verstandelijke Hulpbronnen.
Doorzettingsvermogen.
Bestuurselgenschappen.
Verkoopkracht. Arbeidsactief.
Geschiedenis als Aanvoerder.
Tact in zaken. Macht over Zelfzen.
Bijzondere Handelskennis.
Hersencontrolé. Snel handelen.
Redeneervermogen.
Getraind Opmerkingvermogen en
een nimmer falend Geheugen voor
Gezichten, Getallen, Feiten, Da-
tums, Afspraken, Overeenkomsten.
Prijzen, Marktberichten, Koersen.
Argumenten, Redeneeringen, enz.

altijd een rustig en onbekommerd
bestaan waarborgt.
OVERAL IS GROOTE
VRAAG NAAR GOED
GETRAINDE HERSENEN.
Ontwikkel uw hersenen en uwe
geheele Persoonlijkheid door middel
van Dalmeijer's methoden en gij
zult gerechtigd zijn veel meer te
vragen — en het ook krijgen
en veel meer kracht te toonen, dan
gij op dit oogenblik ontvangt en
bezit. Uw productiviteit en vinding-
rijkheid verminderen; het gehalte
van uw werk verbetert en gijzelf
vaart er in alle opzichten beter bij.
DE STRATEGIE VAN HET
SUCCES.
Uw leven is een veldtocht.
In een veldtocht wint dat leger,
hetwelk de regels der strategie het
best heeft bemeesterd.
De prachtige organisatie der Duit-
sche legers is gebouwd niet op te
wegen tegen de superieure strategie
van den Franschen generaal Foch.
Precies zoo is het in zaken. Zoo
is het ook in de Nijverheid. En
precies zoo is het in alle Beroepen,
eveneens in het Maatschappelijk
Leven en niet minder in het Per-
soonlijk- en Familieleven. In den
dagelijkschen strijd bestaan strate-
gische wetten, evengoed als in den
oorlog. De overwinnaars zijn zij,
die deze wetten hebben overmees-
terd. Zij maken hunne plannen van
werken gereed, zij beslissen om-
treunt de wijze, waarop zij zullen
beginnen en voortgaan, zij maken
hunne combinaties, zij zien niet
nimmer falenden blik de gunstige
gelegenheid tot handelen, en gaan
dan voorwaarts met vertrouwen
en vastberadenheid, wetende dat
zij moeten slagen. En slagen doen
zij en zullen zij altijd.

Denk voor een oogenblik eens
aan al de menschen, die gij kent.
Is er niet een onder, die in de
laatste jaren hard vooruit is ge-
komen? Die verbazend snel is op-
geklimmen?
En waardoor denkt gij, dat hij
opklom?
De oorzaak ligt in 99 van de 100
gevallen daar, dat hij zijn geest
en persoonlijkheid heeft geoefend,
en in de eigenschappen, die hij
ontwikkeld heeft door de weten-
schappelijke leer der Hoogere Her-
senontwikkeling. Deze, en niets
anders hebben hem er bovenop
gebracht.
HET ONDERRICHT WORDT
PER POST GEGEVEN.
De Cursus van het Nationaal
Instituut wordt van begin tot eind
per post gegeven. — Het onderricht
is persoonlijk voor elken leerling.
Het heeft zijn weerga nog nergens
ter wereld gevonden. De resultaten
worden algemeen als schitterend
erkend.
Gij volgt het in uw vrijen tijd en
gij kunt u ook oefenen in verloren
oogenblikken in huis, in trein en
tram. Het is interessant en een gees-
telijke ontspanning van den eersten
rang. Een uur of meer per week
oefening volgens deze methoden
heeft ten gevolge het verdubbelen
van uwe waarde en van uw ver-
mogen tot geld verdienen. Als een
gevolg van dit onderricht zult gij
in staat zijn alle zaken beter te
verrichten, dan gij ooit tevoren in
staat waart, en posities te bekleden
die thans boven uw macht zijn.
Aan elken man en elke vrouw, die
zijn of haar tegenwoordigen toestand
wenscht te verbeteren, ten-
einde hen in staat te stellen MEER
KALMTE te genieten, meer af te

doen in minder tijd, dus MEER
VRIJEN TIJD te krijgen, groter
uithoudingsvermogen, meer vol-
doening en vreugde des levens —
teneinde een in alle opzichten groter
levensgeluk desgewenscht een
hoogere positie te bereiken met
daaraan verbonden belangrijk groot-
ter inkomen, doen wij heden het
aanbod vier leerzame en zeer be-
langwekkende, lijvige brochures te
zenden, die u den weg wijzen tot
deze dingen.
Zend onderstaanden Bon, voor-
zien van uw naam en volledig adres,
aan 't bureau van „Gr. Rotterdam”,
Stationsweg 24, Rotterdam, en het
verlangde wordt u zonder ver-
plichting gratis en franco gezonden.
Zet buiten op de enveloppe:
HERSENONTWIKKELING.

Cursist 18642...werkte
zich in 5 jaar tijds op
van een salaris van
f15 per week, tot de
positie van admini-
strateur eener coöpera-
tieve inkoopvereeniging
in het Noorden des lands
op een jaarlijks inkomen
van f5000

Cursist 9653...werd
door het volgen van den
Cursus in Wetenschap-
pelijke Bedrijfsleiding
van boekhouder tot Chef-
eener machine fabriek
die hij geheel hervormde
Binnen de 2 jaar
verduubelde hij zijn
salaris.

Hierlangs afknippen en inzenden aan het Bureau van
„Groot Rotterdam”, Stationsweg 24, Rotterdam.

BON voor de Abonné's en vaste
Lezers van dit blad voor koste-
loze toezending van de brochures:

„De Ontwikkeling der Persoonlijkheid”,
„Een Korte Weg tot Succes”.

Naam: .....
Beroep: ..... Leeftijd: .....
Straat: ..... No. ....
te ..... (G. R. 18-9-'31)
Invullen in DRUKLETTERS s.v.p.
Insluiting van 18 cent AAN POSTZEGELS ter tegemoetkoming in de
portokosten is niet noodzakelijk, doch zal op prijs gesteld worden.